

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Suriye'de ve Ortadoğu'da emperyalist savaşa son! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirmek isteyen, Suriye ve diğer ülkelerdeki zenginlikleri yağmalamak için emperyalistler tarafından başlatılan savaştan Erdoğan yönetimi de nemalanmayı umuyor. AKP iktidarı bu gerçeği gizlemek, işçileri ve emekçileri savaşa ikna etmek

için başından beri "terör" yalanına baş vuruyor. Sözde "ılımlı muhalefet" adı altında cihatçılarla kol kola girerek gerçekleştirdiği işgalleri "sivil halkı korumak için oradayız" yalanıyla örtmek istiyor. Tüm bu kirli oyunların çok yönlü faturasını ise emekçilerin omuzlarına yıkıyor.

Tam da bu nedenle, işçiler ve emekçiler AKP iktidarının Suriye savaşını derinleştirmek için İdlib'de sahnelediği kirli oyuna alet olmamalıdır. AKP iktidarının ve sermaye medyasının yalan üzerine kurulu savaş propagandasına itibar etmemelidir.

S.5

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2020 / 10
6 Mart 2020 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak45.net

AKP iktidarının insanlık dışı göçmen politikası

Türkiye'de zor koşullarda, açlık yoksulluk içinde yaşamaya çalışan göçmenler ne saray rejiminin ne de emperyalist Avrupa devletlerinin umurundadır.

AKP gericiliğinin bir başka görünümü: Göçmen tacirliği

Sermaye devleti Suriyeli göçmenlerin bugün yaşamış oldukları tüm trajediten en az ABD ve diğer emperyalist güç odakları kadar sorumludur.

Corona virüsü ve küresel ekonomi etkisi

Salgından en çok sanayileşmiş ülkeler etkilenmektedir. Çin'deki üretime bağımlılıkları ne kadar güçlüyse etkilenmeleri de o kadar güçlü olmaktadır.

KESK genel kurullara giderken...

S.8

Alman Devrimi'nin dersleri... ihanete uğrayan devrim / 2 - H. Fırat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranney.org

S.12

Suriye'den kirli ellerinizi çekin!

İdlib savaşı, Türk Silahlı Kuvvetleri mensubu 33 (son açıklamalarda 36) askerinin ölümü sonrası yeni bir aşamaya sıçradı. AKP-Erdoğan iktidarının Savunma Bakanı, Suriye devletine karşı cihatçı çetelerle birlikte savaş yürüttüklerini resmen de ilan etti. İlk kez 1 Mart'taki açıklamasında "Bahar Kalkanı Harekati" ismini kullanarak, Suriye'ye ait mevzilerin sürekli vurulduğunu, büyük kayıplar verdirildiğini söyledi. Nitekim TSK'nın 26 Şubat'taki asker kayıplarının ardından, İdlib'e ilgili neredeyse her haber, Suriye güçlerinin SiHA'larla bombalanması görüntüleri eşliğinde veriliyor. Erdoğan'ın 3 Mart'taki açıklamasında ise Suriye'nin kayıpları, "2 savaş uçağı, 2 İHA, 8 helikopter, 135 tank, 5 hava savunma sistemi, 24 zırhlı araç, 2 füze rampası, 2.557 rejim unsuru" diye sıralanıyor.

AKP-Erdoğan yönetimindeki sermaye devleti bir yandan Suriye güçlerine karşı Suriye topraklarında kirli savaşı tırmandırırken, bir yandan da ilk günlere göre dozu biraz azaltılmış olarak şoven histeriyi ve savaş çığırtkanlığını körüklemeyi sürdürüyor. Bu adımları, asker ölümlerinin hemen ardından mültecilerin şantaj malzemesi olarak kullanılması şeklindeki tiksindirici politika tamamlıyor. Üstelik bu kirli politika, bu kez Suriyeli mültecilere yönelik düşmanlık kışkırtılarak, linç kampanyaları eşliğinde hayata geçiriliyor.

Halihazırda Suriye'ye yönelik kirli savaşın temel bir boyutunu oluşturan şoven histeri ve "şehit" hamaseti, Türkiye'de toplumu zapturapt altında tutmanın işlevsel bir aracıdır. Dahası bu kirli siyaset, sağıyla soluyla tüm düzen güçlerini hizaya çekmekte de benzersiz bir etkiye sahiptir. Bu etki son İdlib olayında bir kez daha görülmüştür. Zira Kürt halkına karşı geçmişten bugüne yürütülen kirli savaş sayesinde yaratılmış büyük bir alıcı kitlesi vardır. Dolayısıyla Türkiye'nin egemenleri ihtiyaç duydukları her durumda bu kirli araca başvurmaktan vaz-

geçmiyorlar. Dinci-gerici AKP-Erdoğan iktidarı ve koltuk değneğı MHP bunu en ahlaksız, en ölçsüz şekilde yapıyor. Denebilir ki, gerici-faşist baskı ve zorbalık dışında elinde kalan ve hala da işe yarayan tek araçtır bu. Ekonomik krizin yükü altında ezilen kitlelerin bilincini dumura uğratmayı, başından beri Suriye'de üstlendiği kirli işleri ve işlediği kanlı suçları her bakımdan çürüttüğü destekçi kitesine onaylatmayı, en çok bu kirli araca borçludur.

Mültecilerin şantaj konusu edilmesi ise, içerideki ihtiyaçlardan çok batılı emperyalistleri Suriye'deki kirli savaşın aktif destekçisi haline getirme çabasının bir unsuru olagelmıştır. AKP iktidarının mültecileri Yunanistan ve Bulgaristan sınırına taşıyarak yarattığı bugünkü insanlık dışı tablo da, İdlib'de çatışmaların tırmandığı Ocak ayı sonundan bu yana sarf ettiği tüm çabaların boşa çıkmasının ürünüdür. ABD, AB ülkeleri ve NATO nezdindeki tüm girişimleri sırt sıvazlama, destek açıklamaları vb.'nden başka bir şey getirmeyince, tek mantıklı argümanı "İdlib'de (ya da Türkiye'nin sınırlarında) insani felaketi önlemek" olan dinci-gerici iktidar, tüm kuralları bir yana bırakarak mülteci felaketi yaratmakta bir beis görmemektedir.

Tüm uğraşlarına rağmen batılı efendilerinden umduğu desteğı alamayan, kirli şantajla da ipleri tekrar geren AKP şefi Erdoğan, şimdi umudunu Putin'den yalvar yakar kopardığı görüşmeye bağlamış durumda. Oysa Erdoğan ve yandaşlarının iç kamuoyunu kandırmak için dillerine pelesenk ettikleri Soçi anlaşmaları (17 Eylül 2018 tarihli mutabakat ve 22 Ekim 2019 tarihli muhtıra), Türk devletinin Suriye'deki kirli savaşıyla büyük bir tezat oluşturuyor. Dolayısıyla her geçen gün daha fazla gömüldüğü İdlib batağında debelenen AKP-Erdoğan iktidarının, bu görüşmede işini bir nebze rahatlatacak bir sonuç elde etmesi kolay görünmüyor.

Gözlerin dikildiğı Erdoğan-Putin gö-

rüşmesi bir yana, bugüne kadar yaşananlar AKP-Erdoğan rejiminin kendi beka ve kirli çıkarları uğruna Türkiye'yi felakete sürüklemeye devam edeceğini gösteriyor.

Suriye'deki savaşın başlangıcından beri Erdoğan yönetimindeki Türk devletinin işlediğı kirli ve kanlı suçlar karşısında Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleler en hafif deyimle sessiz kaldıkları sürece, sermaye iktidarından başka bir tutum beklemek abesle iştigal olur. Hatırlanacağı üzere, Tayyip Erdoğan'ın "kardeşim Esat"tan "zalim Esed"e çark etmesi, başlangıçta başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin bölgesel aktörü olma hevesinin bir ürünüydü. Daha ortada savaş bile yokken Suriyelileri mülteciliğe teşvik etmek, ilk gelenler üzerinden Suriye'ye saldırının propaganda ayağını örgütlemek gibi ahlaksız roller üstlendi. Savaşın başlangıcında Suriye sanayi tesislerinin sökülüp çalınması ve zenginliklerinin yağmalanmasında iştahla yer aldı.

Fakat önce Kürt halkının Rojava inişiyatifiyle "stratejik derinlik" in, çok geçmeden Emevi camiinde namaz kılma hayalinin, giderek de yeni-Osmanlı heveslerin hüsrarı, AKP-Erdoğan iktidarını deyim uygunsa şirazeden çıkardı. İslam adına vahşet çetelerinin palazlandırılıp semirtilmesinde baş rolü kimseye kapırmadı. Türkiye "eğit-donat" projeleriyle, her türlü askeri lojistik destekle, uluslararası cihatçı grupların Suriye'ye geçirilmesiyle, adeta kirli savaşın başlıca üssü haline getirildi. Türkiye'deki katliamlarda kullanmak da dahil İŞİD'le örtülü ittifakı sonuna kadar devam ettirdi. Öyle ki İŞİD'in Kürt hareketi karşısında bozguna uğraması en çok AKP-Erdoğan iktidarında hazımsızlık yarattı. Bugün İdlib'de hakim olan Heyet Tahrir el-Şam, İŞİD artıklarını da saflarına toplayıp büyümesini bir bakıma AKP-Erdoğan iktidarına borçludur.

Bu süreçte emperyalistler arası çelişkilerin ve dengelerin sağladığı imkanlarla

"Fırat Kalkanı", "Zeytin Dalı" ve "Barış Pınarı" adları altında Kuzey-Suriye ve Rojava topraklarının bir kısmını işgal etmeyi başarmış olmak, AKP-Erdoğan rejiminin aklını tümenden başından aldı. 2018'deki Soçi Mutabakatı'na rağmen Rus emperyalizmiyle İdlib üzerinden aşık atacak hale geldi. Fakat cihatçı çetelere sağladığı ağır silah ve mühimmat desteğine, gizli şekilde Türk askerini sahaya sürmesine rağmen, Rusya ve İran destekli Esad güçlerinin İdlib'i cihatçılardan arındırma hamlesini engelleyemedi. Son çare olarak bizzat Türk ordusunu çatışmalara sürdü ve asker cenazelerinin ardından Suriye ordusuna karşı resmen de savaş ilan etti.

AKP-Erdoğan iktidarının Suriye ordusuna karşı savaşının hiçbir haklı ve meşru gerekçesi yoktur. Bu savaş, AKP-Erdoğan rejiminin kendi çıkarları için ve birtakım kirli hesaplarla yürüttüğü tümüyle haksız ve gerici bir savaştır. Yoksul işçi ve emekçi ailelerin çocuklarını Suriye topraklarına, üstelik de insanlık düşmanı cihatçılarla aynı safta ölmeye ve öldürmeye göndermek; "şehitler tepesi"ni doldurmakla ve Suriyeli gençlerden binlercesini Suriye topraklarında katletmekle övünmek, onun 9 yıllık Suriye savaşında işlediğı insanlık suçlarının en ağıridir.

Türkiye adına işlenen, dolayısıyla Türkiye halklarıyla bölgenin kardeş halkları arasına nefret ve düşmanlık tohumları serpen bu suçun hesabını ancak Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkları sorabilir. Bu kirli savaş ancak Türkiye'deki gerici-faşist iktidara karşı "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla yükseltilecek bir mücadele durdurabilir. Gerici-faşist karanlığın toplumda yarattığı çürüme ve kokuşmaya son vermenin, gün geçtikçe ağırlaşan ekonomik, sosyal, siyasal faturaları ödemekten kurtulmanın bir gereğidir de bu aynı zamanda. Ve nihayet tüm emperyalistleri ve işbirlikçilerini bölgeden defetmenin yolu da ancak bu mücadeleyle açılacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2020/10 * 6 Mart 2020 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak45.net

İktidarda savaş histerisi, düzen partilerinde teslimiyet

Uzun süreden beri İdlib'de uygulanan işgalci-ilhakçı savaşa "Bahar Kalkanı" adı verildi. Böylece fiili savaş, resmen de ilan edildi. Kendi topraklarını terk etmesi için Suriye ordusuna ultimatom veren AKP şefi, küstah tehditleri işe yaramayınca zıvanadan çıktı. Her ağzını açtığında öldürmekten, yakmaktan, yıkmaktan, işgal etmekten söz eden AKP şefi, IŞİD zihniyetini içselleştirdiğini dünya aleme gösteriyor. Faşist partinin başı "yansın İdlib, yıkılsın Suriye" diye nara atarken, kokuşmuş dikta rejimin başı T. Erdoğan "taş üstünde taş, omuz üstünde baş bırakmayacağız" diye bağıyor.

Saray rejiminin verdiği ultimatom süresinin dolmasından iki gün sonra Suriye ordusu bir kez daha Serakib'i cihatçı çetelerden kurtardı. AKP şefiyle müritlerini diken üstünde bırakan bu gelişme tehdit dozunun daha da artırılmasına neden oldu.

Türk ordusunun IŞİD artıkları ile El Kaide çetelerinin ortasına mevzilenip savaşa katılması, emperyalist/siyonist merkezleri sevindiriyor. Keza cihatçı çetelerin zehirli ideolojisini yayan şeyhler de AKP şefinin emrindeki Türk ordusunun hizmetlerinden duydukları memnuniyeti dile getiriyor. Bu arada Türk ordusu İdlib savaşını derinleştirince bir kez daha Şam'a füze saldırısı düzenleyen siyonist İsrail, savaşı uzatması için AKP-saray rejimini motive ediyor. IŞİD artıklarıyla El Kaidecileri himaye eden NATO'nun ikinci büyük ordusu, bölgesel bir çatışmayı, yani Ortadoğu'yu cehenneme çevirebilecek bir savaşı kışkırtmak için elinden geleni yapıyor. Özellikle ABD ordusunun

ya da emperyalist savaş aygıtı NATO'yu fiilen çatışmaya ortak etmek için yalvarıp yakaran T. Erdoğan'la müritleri, tüm Ortadoğu halkları için ciddi bir tehdit oluşturmaya başladı.

Sermayenin dikta rejimi cephesinde durum bu iken, burjuva muhalefet partilerinin duruşu da suç ortaklığı yapmanın ötesine geçemiyor. Oysa düzen partileri uzun süreden beri Tayyip Erdoğan AKP'sinin Suriye politikasını eleştiriyordu. Saray rejimi suya-sabuna pek dokunmayan eleştirileri ciddiye bile almadı. İşgalci-ilhakçı histeri şiddetlenirken eli böğründe izleyen bu partiler, Türk ordusunun adım adım İdlib'i işgal etmesine dair kayda değer bir tepki göstermedi. Bir tarafına IŞİD artıklarını, öte tarafına El Kaide çetelerini alarak savaşa giren Türk ordusu kayıp verince, düzen muhalefetine başını çeken

CHP ile İyi Parti olağanüstü toplanarak "duyarlılıklarını" gösterdiler.

"Olağanüstü" toplantılardan ne sonuç çıktı, bunun siyasal pratikteki karşılığı ne oldu? Bilen yok. Ama yıllardan beri Suriye'de savaş suçu işleyen AKP-MHP koalisyonuyla hamaseti kendinden menkul bir açıklamaya imza atmak için acele ettiler. 15 Temmuz darbe girişiminin sorumlusu olan AKP ile "Yenikapı ruhu"nda buluşanlar, bugün de savaş suçu işleyen bu rejimle ortak bildiriye imza attılar.

Resmi açıklamalara göre 36 askerin ölmesinden sonra AKP zihniyetine göre yazıldığı anlaşılan bildiriye imza atanlar, Türk ordusu-IŞİD artıkları-El Nusra ittifakına destek verdiler. Mecliste sınır ötesi operasyon tezkeresine imza atanlar, şimdi de işgali meşru gösteren bildiriye imza attılar. Düzen partilerinin içine düştüğü bu alçaltıcı durum, kapitalistlere hizmet etmek için kurulan bütün partilerin kritik

durumlarda aynı hendekte buluştuklarını bir kez daha gözler önüne serdi.

Görüldüğü üzere düzenin muhalefet partileri, savaş histerisinin esiri olan AKP-saray rejimine teslim olmuş durumdadır. Bu ise savaşın daha da şiddetleneceği, daha çok yıkıma, daha çok sefalet, daha çok ölüme yol açacağı anlamına geliyor. AKP-MHP koalisyonu ekonomik krizin olduğu gibi savaşın faturasını da işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkmak için elinden geleni yapacaktır. İşsizliğin, yoksulluğun, sefaletin zaten diz boyu olduğu yerde, kabaran savaş faturasının getireceği ek yükler, durumu çok daha vahim bir hale getirecektir.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu kaba sefaletle katlanmak mecburiyetinde değiller. Zira ekonomik krize onlar sebep olmadıkları gibi, işgalci savaşı isteyen de onlar değil. Yine de ağır bedeller ödemekten kurtulmalarının tek yolu, örgütlü mücadeleyi yükseltmek. İşçi sınıfı örgütlenecek gücünü birleştirdiğinde, grev dahil farklı mücadele araçları kullandığında işgalci savaşı da durdurabilir, faturayı da saraylarda sefahat sürenlerle kapitalistlere ödettirebilir.

Bu koşullarda en kritik şey kendi bekası için kan döken AKP-saray rejiminin zehirli demagogilerine karşı uyanık olmak, "şehit edebiyatı" yapan sahtekarların tuzağına düşmemek, muhalefetteki düzen partilerinden medet ummamaktır. Tersine, sınıfın gücünü birleştirmek, sınıfa karşı sınıf eksenli mücadeleyi her alanda yükseltmektir.

"Edirne sınırındaki mülteciler" raporu

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul ve Çanakkale Şubeleri Edirne'de sınır kapılarında bekleyen mülteciler üzerine rapor hazırladı.

Raporun, "mültecilerin yaşadıkları sorunlara toplumsal duyarlılık geliştirmek" amacıyla oluşturulduğu ifade edildi.

Raporda mültecilerle ve fırsat buldukça resmi görevlilerle de görüşmeler yapıldığı belirtilerek görüşülen mültecilerin anlatımı şu ifadelerle özetlendi:

"Savaştan kaçarak Türkiye'ye sığındıklarını ancak, bulundukları illerde yoksulluk çektiklerini, çalışma izni veril-

mediğini, iş bulamadıklarını, iş bulsalar dahi maaşlarını alamadıklarını, yaşam alanlarında kötü muamele ve ayrımcılığa maruz kaldıklarını, kimliklerinin verilmediğini, sağlık hizmetlerinden, eğitim hizmetlerinden yararlanamadıklarını, her an savaş bölgesine sınır dışı edilme korkusu yaşadıklarını bu nedenle Avrupa'ya gitmek istediklerini, televizyondan hükümetin sınır kapılarını açtığını duyunca da hemen en yakın

sınır kapısına geldiklerini, sınıra geldiklerinden bu yana hiçbir ihtiyaçlarının karşılanmadığını ve çevrede bulunan ağaçları yakarak soğuktan korunmaya çalıştıklarını, sık sık (iki saate bir/ 5 dakikada bir) Yunanistan tarafından üzerlerine gaz bombası atıldığını, bu nedenle özellikle çocukların ve yaşlıların hastalandığını, çıkan arbede nedeniyle yaralananlar olduğunu, sağlık hizmeti alamadıklarını söylemişlerdir."

"SINIRI GEÇEN MÜLTECİ" SAYILARI GERÇEKLE ÖRTÜŞMÜYOR

Raporda Kapıkule, Pazarkule, İpsala sınır kapıları ve Bosnaköy sınır hattında gözlemlenen mültecilerin yaşadığı insanlık dramı anlatıldı.

Çanakkale Asos ve Ayvacık'ta mültecilerin toplanmadığı, toplanan mültecilerin Edirne'ye gittiği belirtildi. Raporun devamında, "Hükümet yetkililerinin, 100 bin üzerinde mültecinin sınırı geçerek Avrupa'ya ulaştığı yönündeki açıklamaları, gözlemlerimizle ve basına yansıyan haberlerle örtüşmemektedir" denildi.

AKP iktidarının insanlık dışı göçmen politikası

Suriye’de 36 Türk askerinin ölümünden sonra, iktidarı ve burjuva muhalefeti ile düzen güçleri tarafından ırkçı ve şovenist histeri doruğa çıkarıldı. Suriye toprakları ateş altına alınarak bir öfke boşalması hedeflendi. Ardından bir savaş ve iç savaş örgütü olan NATO, Türk devletinin sosyal medyada paylaştığı “Türkiye NATO’dur, NATO Türkiye’dir” notunu kendi resmi hesabından yayınladı. Türkiye Birleşmiş Milletler Güvenlik Kurulu’nu (BMGK) acil toplantıya çağırdı. Bu toplantıda Rusya, Suriye hükümetinin davetlisi olarak orada olduğunu vurgulayarak, kendisi hariç, Suriye’de bulunan tüm dış güçleri uluslararası hukuka aykırı olmakla itham etti. Türkiye ise Suriye’ye 911 kilometre sınırı olduğunu belirterek, kendi dışındakileri uluslararası hukuka aykırı olmakla suçladı.

AKP-Erdoğan yönetimindeki sermaye devleti, Suriye topraklarında cereyan eden bu gelişmeleri fırsata çevirmek için, bir taraftan NATO’yu arkasına alarak bir işgal hareketine dönüştürmeyi hesaplarken, diğer taraftan Rusya ile karşı karşıya gelmemek için azami çaba gösterdi. Patriotları satın almak da dahil, ne isterseniz yaparım misali, NATO’yu ardına yardıma çağırdı. Ancak NATO yardımı, en azından şimdilik, açıklamaların ötesine geçmedi.

Bunun üzerine Türkiye’de bulunan mülteciler, bir “şantaj malzemesi” olarak sınıra yönlendirildiler. On binlerce insan, “Yunanistan sınırları açtı, istediğiniz Avrupa ülkesine gidebilirsiniz” diye kandırılarak, otobüslerle Yunanistan sınırına taşındı. Aynı gün, “şu ana kadar 15 bin kişi sınırı geçmiş bulunuyor, bu sayı yarına kadar 25-30 bini bulur” denilerek, sınıra yığılmalar özendirildi. Ardından İçişleri Bakanı Süleyman Soylu bu sayının

100 bini geçtiğini iddia etti. Sınırdaki yaşanan dramı, havuz medyası her ne kadar Yunanistan’a yıkmaya çalışsa da yaşanan bu dramın baş sorumlusu AKP-saray rejimidir. Çok geçmeden kandırıldıklarını anlayan mülteciler gerisin geri geldikleri yerlere, kişi başına 50-150 dolara varan miktarlarda paralar ödeyerek dönmek zorunda kaldılar. Ölüm dahil her türlü riski göze alarak sınırın öbür tarafına geçebilenler ise, ya gerisin geri Türkiye’ye gönderildiler ya da gözaltına alındılar. Bu arada ne yazık ki ölüm haberleri de gelmeye başladı.

AKP-Erdoğan yönetimindeki Türk devleti her fırsatta “biz bu kadar Suriyeli kardeşimize kucak açtık” diyerek övünüyor. Peki, kucak açılan bu Suriyeli kardeşler, niye ölüm dahil her türlü riski göze alarak, buldukları ilk fırsatta Türkiye’den kaçmaya çalışıyorlar? Suriye’de öldürülen 36 Türk askerinin ardından Türkiye’nin çeşitli yerlerinde şovenist histeriler eşliğinde Suriyeli mültecilerin evlerine ve işyerlerine yapılan saldırılar, verilecek cevabın yalnızca bir kısmını oluşturuyor.

AKP-ERDOĞAN İKTİDARININ KIRLI HESAPLARI

Türkiye Suriye’deki cihatçı gruplara destek vermek ve bizzat sahada bulunmak kaydı ile Suriye kaynaklı göçün baş aktörlerindendir. Ta başından beri Türkiye’deki sığınmacıları Avrupa’ya karşı bir koz olarak kullanan AKP-saray rejimi, mülteci şantajı ve besleyip büyüttüğü sahadaki cihatçı çeteler aracılığı ile Suriye’de İhvacı bir rejim kurma ve Emevi camiinde namaz kılma hevesindeydi. Her ne kadar bu heves kursağında kalmış olsa da bir ABD’yi, bir Rusya’yı, bazen de ikisini bir arada ‘hoş tutarak’ asgari dü-

zeyde de olsa kirli emellerini gerçekleştirmeye çalışıyor. Temel hedeflerinden birinin ise katletmek de dahil her türlü kirli oyunu deneyerek, Rojava Kürtlerini yerinden yurdundan emek, olası bir tampon bölgeye kendi cihatçıları yerleştirerek, bölgeyi ebedi bir istikrarsızlığa sürüklemek olduğu biliniyor.

Bilindiği gibi 2015 yılında Avrupa’ya tam bir mülteci akını yaşandı. Sadece Almanya’ya 1,1 milyon göçmen geldi. Göçmenlerin Avrupa yollarında yaşadığı dram haftalarca görsel ve yazılı basının manşetlerinden düşmedi. Avrupa’ya akın eden göçmen sayısı karşısında şaşkına dönen Avrupa, Erdoğan’la anlaşarak, mültecileri durdurma yoluna gitti. Bu anlaşmaya göre, Yunanistan’a ulaşan göçmenler Türkiye’ye geri gönderilecek, Türkiye sınırlarında Avrupa’ya gidişleri durduracak, karşılığında ise 6,7 milyar dolar destek alacaktı. Bu para ise Birleşmiş Milletler üzerinden projeler bazında Türkiye’ye akacaktı. Ancak savaşa kaynak için nakde ihtiyacı olan saray rejimi her defasında parayı nakit olarak istemekten geri durmadı.

Özcesi, Türkiye’de zor koşullarda, açlık yoksulluk içinde yaşamaya çalışan göçmenler ne saray rejiminin ne de emperyalist Avrupa devletlerinin umurundadır. Türkiye, bu işten en fazla kârı, Avrupa ise en az zararla kurtulmanın hesaplarını hep yaptılar ve hala yapmaya devam ediyorlar.

EMPERYALİST TALAN VE ZİRVE YAPAN GÖÇ DALGASI

Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği’nin 2019’da açıkladığı bir rapora göre dünya çapında 70,8 milyon insan zorla yerlerinden edildi, yani mültecileştirildi. Bunların 20 milyonu kendi

ülkelerinde iç göçe zorlanarak mülteci konumuna düşürülürken, 50 milyonu da bir başka ülkeye sığınmak yoluyla mültecileştirildi. Mülteci konumuna düşürülen çocuk sayısı ise 20 milyonun üzerinde. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği verilerine göre, kurumun kurulmasından bu yana yerinden yurdundan edilenlerin sayısı en yüksek seviyeye ulaşmış bulunuyor.

Dünya çapında sığınmacı ve mültecilerin üçte ikisi savaş ve istikrarsızlığın hüküm sürdüğü beş ülkeden geliyor. Suriye’de dokuz yıldan bu yana, emperyalistlerin direk müdahalesi, vekâlet ve iç savaş niteliğinde süren emperyalist talan savaşı neticesinde evlerini terk etmek zorunda kalanların sayısı 7 milyonu buldu. İkinci sırada 2,7 milyonla Afganistan gelirken, üçüncü sırada 2,3 milyonla Güney Sudan, dördüncü sırada 1,3 milyonla Myanmar ve beşinci sırada 1,1 milyonla Somali yer alıyor.

Türkiye söz konusu rapora göre dünya çapında en fazla göçmen sığınmacı barındıran ülkelerin başında geliyor. Türkiye’de, büyük çoğunluğu Suriyeli olmak üzere 4 milyon sığınmacı göçmen bulunuyor. Türkiye’yi sırasıyla 1,5 milyon mülteciyle Pakistan, 1,3 milyonla Uganda, 1,2 milyonla Sudan ve 1,2 milyonla Almanya takip ediyor.

Emperyalist müdahale ve işgal öncesi Afganistan, Irak, Libya ve Suriye’den Avrupa’ya doğru yaşanan bir göç dalgası yoktu. Söz konusu ülkelere ve daha bir dizi yere “demokrasi” ihraç edenler, yaşanan bu göçlerin ve insanlık dramının sorumlusudurlar. Ve onlar buralardan sökülüp atılmadıkları sürece de bu göç ve dramlar ne yazık ki artarak yaşanmaya devam edecektir.

“Savaşa hayır” demek yasaklandı: “İç barışa tehdit”

İdlib’deki savaşını derinleştiren AKP iktidarı ülke içerisinde de baskı politikalarını arttırdı. Sosyal medya gözaltılarının yanı sıra gazetecilere dönük saldırı furyası artarak devam ediyor. AKP iktidarı İdlib savaşına karşı toplumsal muhalefeti devlet terörüyle, baskı ve yasaklarla ezmek istiyor.

Son olarak İstanbul Valiliği, İdlib ile ilgili iktidarın politikalarını eleştiren, savaşa hayır diyen, toplantı, gösteri ve basın açıklamalarını 1-10 Mart tarihleri arasında yasakladığını duyurdu.

Valiliğin açıklamasında “... böylesi hassas bir dönemde, toplumda infial uyandıracak; milli, vicdaniye insanı de-

ğerlere dokunacak, toplumsal iç barışa tehdit edebilecek şekilde ‘Savaşa Hayır’ vb. konular” eylem yaşama gerekçe olarak gösterildi. Bu kapsamdaki “miting, yürüyüş, basın açıklaması, imza kampanyası, stant/ çadır açma, bildiri, afiş dağıtma vb. eylem ve etkinliklerin” yasaklandığı belirtildi.

AKP gericiliğinin bir başka görünümü: Göçmen tacirliği

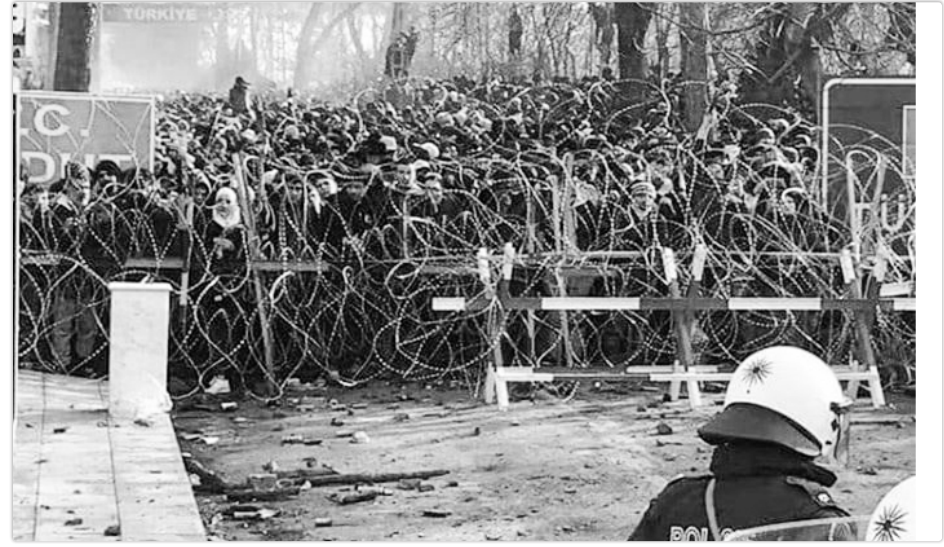
Göçmenler için kullanılan şantaj en sonunda hayata geçirildi. Türk devlet kurumlarının özel çabasıyla Pakistanlı, Afgan, Libyalı, Suriyeli göçmenler sınırlarda birikti. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu tarafından ilk yapılan açıklamalara bakılırsa 100 binin üzerinde göçmen Türkiye'den ayrılmış bulunuyor. Yunanistan tarafının verdiği rakamlar ise çok daha düşük.

Basına da yansıdığı kadarıyla Türkiye'den ayrılmak isteyen göçmenlere devlet kurumları bir şekilde yardımcı olmaktadır. İnsan kaçakçılığının Türk ceza yasasına göre suç olmasına rağmen bu suç alenen, hem de devletin gözetimi ve yardımlarıyla işleniyor. İnsan kaçakçıları, bir nevi ihale almış tüccarlar gibi haber kanallarına övünerek yaptıkları işi anlatıyorlar. Bu gerçek daha fazla gün yüzüne çıkmasın diye medya mensupları göçmenlerden uzak tutulmaya çalışılıyor. Kimileri ise "yasak bölgede çekim yapmak" gerekçesiyle gözaltına alınıyor.

Resmi rakamlara göre 4 milyonu aşmış olan göçmenle karşılaştırıldığında sınır kapılarında birikenlerin sayısı Türk devletinin amaçladığının tam olarak hayata geçmediğini gösteriyor. Bu demek

oluyor ki yüz binlerce sığınmacı aslında Erdoğan'a da çok güvenmiyor. Kendilerinin bir pazarlık gücü olarak görüldüklerinin, her an her şeyin aleyhlerine değişebileceğinin farkındalar. Bu haklı kaygılarına sınırı geçmeyi başarsalar bile nasıl bir muameleyle karşılaşılabileceklerinin yarattığı bir başka korku daha ekleniyor. Avrupa'da artan ırkçılık sürekli olarak kendisini yabancılara yönelik faşist saldırılar olarak gösteriyor. Bu faşist yaklaşım Yunan kolluk güçlerinin göçmenlere yönelik müdahalesine de yansıyor. Alan Kurdi bebek örneğinde olduğu gibi savaştan kaçıp Akdeniz ya da Ege sularında kaybedilen hayatlara dökülen gözyaşının ne kadar sahte olduğunu gösteriyor.

Bu sahtelik göçmenlere "ev sahipliği" yapanlarda da fazlasıyla açığa çıkıyor. Düne kadar kendilerine sığınanları dinsel ve kültürel motiflerle gerekçelendirerek sahlendiklerini söyleyenler bugün "biz bakmaya zorunlu değiliz" diyor. Anlaşılan o ki T. Erdoğan göçmenler konusunda 'B planını' hayata geçiriyor. Şimdiye kadar bir tehdit unsuru olarak kullanılan yüzbinlerce insan, sınırın bu tarafından kapılar açılarak sözde özgür bırakılıyorlar.

Kendilerine tüm taraflarca güvence verilse, daha iyi koşullarda yaşamak için göçmenlerin Türkiye'yi anında terk edecekleri ortadadır. Emperyalistlerin ve işbirlikçi bölge devletlerinin işgal ve yağma politikaları yüzünden yurtlarını terk etmek zorunda bırakılanları baskı altında bir yerde yaşamaya mecbur bırakmak ya da koz olarak kullanmak en temel insan haklarına aykırıdır.

Başından itibaren Erdoğan tarafından yürütülen ve savunulan Türk devlet politikası Suriyeli göçmenlerin bugün yaşamış oldukları tüm trajediden en az ABD ve diğer emperyalist güç odakları kadar sorumludur. Suriye'yi bu hale getiren, milyonlarca insanı yurtsuz bırakan, on binlercesinin ölümüne, kadınların tecavüze uğramasına, çocukların hayatlarına mal olan işte bu işgal politikasıdır.

Hala daha Suriye'nin yıkıma uğratılmasında tetikçilik görevi verilmiş olan gericici çeteler desteklenmekte,

sözde bu şeriatçı Ortaçağ kalıntıları Suriye'nin gerçek sahipleri olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. İçeride de bu işgalin faturasını yine yoksullar, gerek canlarıyla gerekse daha da kötüleşen yaşam koşullarıyla ödemektedir. Bugün sınırda biriken ve sayısı arttıkça yaşanan vahametinin de artacağı ortada olan göçmenler gerçeği bu sorunun çözümünün ırkçı, faşist ve gericici kafalarca mümkün olmadığını göstermektedir.

Hangi milliyetin arkasına saklanılırsa saklanılsın, hangi dinsel örtüye bürünmüş olunursa olunsun ne ırkçılık ne de gericilik mazlum halklara umut olamaz. Yoksul halkların yaşadığı trajedinin sorumlusu olanların buluştuğu tek yer birlikte işledikleri bu savaş suçlarıdır. Çözüm ise kapitalist emperyalist sistemin tüm acı sonuçlarını yaşamakta olan halkların bu adaletsiz düzene karşı birlikte verecekleri mücadeleyle mümkün olacaktır.

Suriye'de ve Ortadoğu'da emperyalist savaşa son! Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

AKP iktidarı Suriye'deki savaşı derinleştirmek için bir kez daha seferber olmuş durumda. Bundan 9 yıl önce ABD ve diğer emperyalist güçlerle IŞİD, El Kaide ve türevlerinden oluşan cihatçı çeteleri savaş sahasına süren, sürecin belli bir evresinde ise işgalci bir güç olarak savaşa dahil olan Erdoğan yönetimi, şimdi de İdlib'de "sivil halkı koruma" yalanı eşliğinde cihatçı çetelerle kol kola vererek savaşı kızıştırmaya çalışıyor.

Açık ki, Erdoğan yönetimi ABD ve batılı emperyalist güçlerin de desteği ile işgal ettiği Suriye ve Rojava topraklarından çıkmak istemiyor. Buralardaki askeri ve siyasi varlığını sürdürerek sefil çıkarlarını koruyacağını düşünüyor. Bu kirli maceranın çok yönlü yıkımını ise bölge halkları yaşıyor. Şöyle ki, savaşın başladığı 2011 tarihinden bugüne yüz binler-

ce insan hayatını kaybetti. Milyonlarcası yerini yurdunu terk ederek göç yollarına düştü. Milyarlarca dolar savaş politikaları için harlandı. Savaşın başından beri içerisinde yer alan Erdoğan yönetimi tüm bu tablodan birinci dereceden sorumludur. İdlib'de yaşanan ve giderek şiddetlenen çatışmaların sonuçlarından da.

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, GENÇLER;

Suriye'de yaşanan ve Erdoğan yönetiminin her vesileyle kızıştırdığı savaş tamamen emperyalistlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin çıkarına hizmet etmektedir. Ortadoğu'daki egemenliğini pekiştirmek isteyen, Suriye ve diğer ülkelerdeki zenginlikleri yağmalamak için emperyalistler tarafından başlatılan savaştan Erdoğan yönetimi de yararlanıyor. Um-

yor. AKP iktidarı bu gerçeği gizlemek, işçileri ve emekçileri savaşa ikna etmek için başından beri "terör" yalanına başvuruyor. Sözde "ılımlı muhalefet" adı altında cihatçılarla kol kola girerek gerçekleştirdiği işgalleri "sivil halkı korumak için oradayız" yalanıyla örtmek istiyor. Tüm bu kirli oyunların çok yönlü faturasını ise emekçilerin omuzlarına yıkıyor.

Tam da bu nedenle, işçiler ve emekçiler AKP iktidarının Suriye savaşını derinleştirmek için İdlib'de sahnelediği kirli oyuna alet olmamalıdır. AKP iktidarının ve sermaye medyasının yalan üzerine kurulu savaş propagandasına itibar etmemelidir.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) olarak işçileri, emekçileri ve gençleri emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarı için devreye sokulan ve son

günlerde İdlib'de şiddetlenen savaş karşısında aşağıdaki talepler etrafında birleşmeye, "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı ile mücadeleyi büyütme çağırıyoruz:

-Suriye'de emperyalist savaşa son!

-Emperyalistler ve işbirlikçileri işgal ettikleri Suriye ve Rojava topraklarından çekilsin!

-Suriye'de ve bölgede yaşayan Kürt, Arap ve diğer halklara kendi kaderini tayin hakkı!

- Emperyalistlerle açık-gizli tüm antlaşmalar iptal edilsin!

- NATO, AB vb. emperyalist kuruluşlarla tüm ilişkiler kesilsin!

- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesisler kapatılsın!

- Emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!

- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU

İdlib, Trablus ve kirli hesaplar

A. Serhat

Hayaller ve gerçeklerin yarattığı girdabın içinde debelenip duran Türk sermaye devletinin dış politikası tek tek dökülüyor. Yaklaşık 18 yıldır Türkiye’de İhvan hareketinin imam hatipli versiyonları tarafından laboratuvara çevrilen bir yönetim aygıtı var. Ve sermaye düzeninin bu sadık bekçisi artık sınırlarına dayanmış bulunuyor.

Öncelikle Türk sermaye devletinin Transatlantik dünyasının bölgedeki koçbaşı olduğunu -kimi zaman çatışan çıkarlara rağmen- unutmamak gerekiyor.

Türk sermaye devleti Ortadoğu bataklığında debelendikçe, battığı derinlik de bir o kadar büyüyor. 2011 yılında efendileri adına Şam yolculuğuna çıkan “stratejik derinlik”in mucitlerinin, 9 yıllık savaşın ardından savrulmadıkları yer kalmadı. Suriye’nin kuzeyi ve batısındaki kimi alanlar ile İdlib’in varoşlarına sıkışmış katliam çeteleriyle bir eşişe gelmişlerdi ki, bir de Libya karasularında oldukça tehlikeli yeni bir yolculuğa çıktılar.

Libya’da, başını ABD’nin Avrupalı ortakları İtalya ve Fransa ile çektiği müdahale bir anda NATO müdahalesine dönüşmüş, İhvan’ın çocukları “NATO’nun Libya’da ne işi var” demişlerdi. Ama bu sözlerden hızla dönüp savaşın tarafı haline geldiler.

CIA ajanı Hafter’e karşı Bin Gazi’yi elinde tutan El Sarrac’la iş tutan AKP iktidarı, bu tercihin sonuçlarını “şehitler tepesine birkaç tane” cenaze taşıyarak almaya başladı. Yanına aldığı katliam çeteleriyle savaş cephesini kendince İdlib’den Trablus’a kadar büyütmüş gö-

rüntüsü veriyor. Oysa Ortadoğu’da dahil olduğu her ne ise, onu efendisi adına yapan bir taşerondan başka bir şey değil. Sudan’da iktidardan alaşağı edilen kardeşleri Ömer El Beşir için parmaklarını dahi oynatamadılar. Mısır’da Mursi giderken de bir şey yapamadılar. Kudüs düşerken, İsrail’le ticaret rekor düzeye çıktı. Şam düşerse Emevi camiinde namaz kılacaklardı. Kaddafi alçakça öldürülürken, Libya ile tarihsel bağlar masasına sarıldılar, ama ellerinde kalan Serrac’ın kukla hükümeti oldu. Libya’daki petrolü, gazı vb. İtalya ile Fransa parsellemiş ve müdahalenin ilk yıllarında Libya’nın İsviçre bankalarındaki zenginliklerini arsızca paylaşmışlardı.

Sahada olmayanın masada olamayacağı argümanı ile Libya ve Suriye’deki savaşa ortaklığı teorize edenler, sıkışıp kaldıkları İdlib’den çıkabilmek, mümkünse ABD, NATO ile, o da olmadı Avrupalı bir-iki ortakla faturayı paylaşmak telaşındalar. Gericisi Türk sermaye devleti kendi

boyunu aşan Suriye ve Libya maceralarıyla “şehitlerin” sayısını yükseltmekte bir beis görmüyor ama tek başına bunun yarattığı maliyeti ödeyebilecek güçte de değil. Suriye’deki savaşın tarafı olanlar artık bir karar vermek zorunda olduklarının farkındalar. Rusya ve İran’la yaşanan balayı sona erdi ve Türk sermaye devleti gerisin geri Atlantik dünyasının değerlerine bağlılığını yineledi.

Bu arada Libya’yı kurtarmak için Berlin Konferansı düzenlendi. Soçi’de ne yapıldıysa, yakın zamanda Berlin’de toplanmış olanlar da aynı akıbeti yaşayacaklardır. Soçi’de masa kuranlar bir anda vekillerin de aradan çekildiği sıcak bir savaşın tarafı haline geldiler. Şimdi ise sıcak savaşın daha fazla derinlik kazanmasından önce paçaların kurtarılması telaşındalar.

Libya’daki gelişmeler ise daha farklı bir seyir izliyor. Yakın zamanda Libya gündemli gerçekleşen ve yaklaşık 16 ülkenin dahil olduğu Berlin Konferansı, yeni bir tartışmanın fitilini ateşlemiş bulunuyor.

Özellikle Berlin Konferansı’nı 1884 yılında Bismarck’ın çağrısıyla yapılan Kongo Konferansı’yla karşılaştıranlar oldu, ki özü itibarıyla yerinde bir benzetme. O zaman Afrika kıtasını kendi aralarında paylaşanlar, bugün de Libya’nın paylaşımıyla Afrika kıtasını yeniden paylaşmanın başlangıcını yapmış oldular.

Libya kıta Avrupa’sının anahtarıdır. 2011 yılında Libya’ya müdahale edilirken, Alman emperyalizmi tarafsız kalmayı tercih etmişti. Bugün ise sahne alırken, Bismarck’ın Kongo Konferansı’yla hedeflediği sömürgeci politik güdülerden bağımsız hareket etmiyor. Yakın zamanda yayınlanan Avrupa Birliği ve Almanya’nın güvenlik kuşağı sınırları bir hayli genişlemiş bulunuyor. Alman emperyalist aklının Berlin için güvenliğin sınırlarını Hindukuş’tan alıp Afrika kıtasını bir hilal gibi parçalarcasına resmetmiş olması oldukça dikkate değerdir. Geriye, pastayı 19. ve 20. yüzyıllarda nasıl paylaştılsa, onun pratik ayaklarını örnek kalmıştır.

Emperyalist güçlerin yerli işbirlikçileriyle el ele vererek yaptıkları anlaşmaların ve konferansların akıbetini hiç kuşkusuz kaderiyle oynadıkları halkların direnişi belirleyecektir. Ortadoğu halkları er ya da geç emperyalist güçlerin ve bölgedeki işbirlikçilerinin kuşatmasını yaracaklardır. Ve en az bölge halkları kadar bu kirli savaşı dayatan ülkelerin işçi ve emekçilerine de büyük sorumluluklar düşmektedir. Bölge halklarının direnişine güç verecek, dayanışmayı büyütürken onu birleştirecek sınıf hareketleri çözücü hal-kayı oluşturmaktadır.

AKP iktidarı İdlib savaşını derinleştiriyor

Türk sermaye devleti, TSK ve himaye ettiği IŞİD’ci çeteler eliyle yürüttüğü savaşı derinleştiriyor.

İdlib mutabakatı kapsamının dışına çıkarak çetelerle saldırılara katılan TSK birliklerinin vurulmasının ardından AKP şefleri, düzen partilerini de arkalarına alarak burjuva medya aracılığıyla savaş propagandasını yoğunlaştırdı.

1 Mart itibarıyla Suriye’ye yönelik savaş ve saldırganlığın dozu bir üst boyuta çıkarılmış bulunuyor. Suriye ordusuna yönelik saldırıları, şişirilmiş rakamlarla “etkisiz hale getirilen rejim unsuru” şeklinde katliamcı bir dille servis eden Türk

sermaye devleti, İdlib savaşının adını koyduğunu duyurdu.

Askerlerin “ateşkes için bulunduğu” yalanını tekrar edip duran AKP iktidarı, “Bahar Kalkanı” adıyla hareket başlatıldığını açıklayarak, İdlib’de Suriye yönetimine karşı savaş yürüttüğünü ilan etti.

Açıklamayı yapan Savunma Bakanı Hulusi Akar, İdlib’de işgali derinleştirme hamlelerinin hedefini de şöyle ifade etti: “Rusya’yla karşı karşıya olmak

gibi ne niyetimiz ne maksadımız var. Niyetimiz rejimin katliama son vermesi radikalleşmenin ve göçün önlenmesidir. Rusya’dan beklentimiz, rejimin saldırılarını durdurarak Soçi mutabakat sınırlarına çekilmesi için etkilerini kullanmasıdır.”

Öte yandan sertleşen çatışmalar sonucunda aynı gün TSK’ya ait bir SİHA düşürüldü. Savunma Bakanlığı ise buna karşılık verdiklerini açıklayarak, “Bir Sİ-

HA’mızı düşüren Hava Savunma Sistemi ile diğer iki Hava Savunma Sistemi imha edilmiş, uçaklarımıza taarruz eden Rejime ait iki adet SU-24 tipi uçak düşürülmüştür” iddiasında bulundu.

Başını ABD’nin çektiği emperyalist efendilerinden destek alan AKP iktidarının Suriye rejimiyle giriştiği ve “Bahar Kalkanı” olarak adını koyduğu savaş, ülkede 9 yıldır devam eden yangını körüklemek anlamına geliyor. Dolayısıyla, Türkiye işçi sınıfını ve emekçileri savaş bataklığına sürükleyecek bu savaşa karşı harekete geçmek bugün daha da yakıcı hale gelmiş bulunuyor.

Sendika ve odalardan İdlib açıklaması

“ACILARI DURDURMAK İÇİN ACİL ADIMLAR ATILMASI GEREKMEKTEDİR”

DİSK acıların son bulmasını istediği açıklamada şunları ifade etti:

“...Türkiye Cumhuriyeti tarafından ‘terör örgütü’ kabul edilen HTŞ örgütünün İdlib’deki hakimiyetine son vermeye yönelik Suriye’nin operasyonunu durdurmak ve bölgede ‘ateşkes’ sağlamak adına bu kadar ağır bedeller ödenmesi yürekleri yakmaktadır. Bugün ihtiyacımız olan bitmek bilmeyen çatışmalar, misliyle verilen karşılıklar değil tek bir askerin daha kaybedilmeyeceği koşulların oluşturulmasıdır. ‘Emevi Camii’nde namaz kılacağız’ sloganıyla yürütülen Suriye politikasının ülkemize ciddi bedeller ödettiği açıktır.

Bugün derhal bu politikadan vazgeçilerek, ‘Yurtta Barış Dünyada Barış’ politikası güçlendirilmelidir. Emperyalistlerin bölge halklarını birbirine düşürerek, kendi nüfuz alanlarını genişletmeye yönelik kirli siyasetleri uğruna kaybedecek tek bir canımız olmamalıdır. Türkiye Büyük Millet Meclisi’nin acilen toplanarak 9 yıldır sürdürülen ve yanlışlığı acı bir şekilde ortaya çıkan Suriye dış politikasına son vermesi gerekmektedir...”

“ORTADOĞU BATAKLIĞINDAN KAÇINILMASI GEREKTİĞİNİ VURGULUYORUZ”

KESK emperyalistler arasında var olan savaşların halklara büyük bedeller ödettiğini vurguladığı açıklamada şunları

dile getirdi:

“... İki emperyalist blok arasında birini diğerine karşı koz olarak kullanmaya dayalı politikada ısrar ülkemizi daha büyük bir çıkmaza doğru sürüklemiş bulunmaktadır.

Bir kez daha altını çiziyoruz. Savaş ve çatışmaların bedelini yoksul halk çocukları canları ile ödüyor. Emperyalist güçler ve silah tekelleri savaştan, acıdan ve gözyaşından besleniyor...

... Ortadoğu politikasındaki yanlışların ve fevri kararların faturasının askerlere ve halka yıkılmasından derhal vazgeçilmelidir.

Suriye’den tüm yabancı güçler, emperyalistler bir an önce çekilmelidir. Suriye’nin geleceğine, demokratik bir sürecin işletilmesi ile Suriye’de yaşayan halklar karar vermelidir.

Bu ülkenin emekçilerinin, halkının yattığı kaynaklar silahlanmaya, savaşa değil işsizlik sorununun, geçim derdinin çözülmesine ve yoksulluğun bitirilmesine harcanmalıdır.”

“EMPERYALİST GÜÇLERİN TUZAKLARINDAN UZAK DURMALIYDIK”

TMMOB’nin açıklamasında, kirli savaşların bugüne kadar yarattığı sonuçlara dikkat çekilerek şu ifadelerle yer verildi:

“Suriye toprakları uzun yıllardan bu yana emperyalist odakların güç yarıştığı kanlı bir savaşa sahne oluyor. Bölge halkına derin acılar ve yıkımlar yaşatan bu kirli savaş bugüne kadar milyyonda

kişinin evlerini bırakıp göç etmesine, yüzbinlerce kişinin hayatını kaybetmesine ve binlerce şehrin yıkılmasına neden oldu.

Bugüne kadar yaptığımız tüm açıklamalarda ülkemizin emperyalist güçler arasındaki etkinlik mücadelesinin tehlikeli tuzaklarından uzak durması gerektiğini dile getirdik. Ortadoğu’nun ve Suriye’nin ihtiyacı olan şeyin, şiddetin tırmandırılması değil, silahların susturularak barışın sağlanması olduğunu vurguladık.

Ne yazık ki, bu sese kulak verilmeyecek, ülkemizin Suriye’deki savaşın bir tarafı haline getirilmesinin acı sonuçlarını yaşıyoruz.”

“BARİŞIN EGEMEN OLMASINI DİLİYORUZ!”

Türk Tabipleri Birliği klinik süreçler ile toplumsal olaylara müdahaleyi değerlendirdiği açıklamasında şunları ifade etti:

“Konuşmanın, yazmanın değerlendirmeye yapmanın zor olduğu zamanlardan geçiyoruz.

Ancak kendi mesleğimizden de biliyoruz ki, ölümcül sonuçları olabilecek durumlarda tablonun doğru değerlendirilmiş olması, onu etkileyebilecek bütün etken ve parametrelerin ayrıntılı olarak hesaba katılması, ortaya çıkabilecek muhtemel veya nadir yan etkilerin ve diğer faktörlerin öngörülmesi ve hepsinden önemlisi bütünsel ve bilimsel bir bakış açısının hakim olması çok önemlidir. Soruna ve tabloya yaklaşım doğal olarak ortaya çıkacak klinik sonucu belirler.

Toplumsal ve siyasal olaylara müdahale süreçleri için de benzer bir yaklaşım söz konusudur.

Ülkemizin Suriye politikasını bu perspektifle değerlendirdiğimizde kaygılanmamızı gerektirecek çokça sorun olduğunu ve ülkemizin büyük zararlar görebileceği kapsamlı bir savaşa doğru sürüklendiğini görüyoruz.

Tüm yaşananlara rağmen sağduyunun, aklın ve ısrarlı bir barış talebinin hakim olmasını temenni ediyor, bütün çatışma ve savaşların birer halk sağlığı sorununa dönüşeceği ilkesini bir kez daha hatırlatıyor, ülkemizin ve bölge halklarının zarar görmemesi için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz.”

Bu savaş bizim savaşımız değil!

Metal İşçileri Birliği (MİB), Petrokimya İşçileri Birliği (PİB) ve Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL), İdlib’de körüklenen savaş karşısında işçilerin birliği halkların kardeşliği mücadelesini büyötmeye çağırdı. Açıklamalardan bazı bölümler şöyle:

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

“... Bu savaş, kirli bir savaştır. Bu kirli savaş, emperyalist çıkar hesaplarının ürünüdür. AKP iktidarının pay kapma hesaplarının ürünüdür. Emperyalist odaklara karşı değil, onlarla iş birliği içinde, onlarla pazarlık içinde yürütülen bir savaştır.

Yapılması gereken açıktır. Bu kirli savaşa dur demeliyiz. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarını yükseltmeliyiz. Bizleri açlığa, yoksulluğa, sefalete mahkûm edenlerin, bizleri dahil etmeye çalıştığı kirli savaşı kabul etmeyelim. Bu savaş, bizim savaşımız değildir...”

DEVİRİMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI

“... Emperyalist-kapitalist düzenin efendileri kendi krizlerinin faturasını da işçilere, emekçilere ve ezilen halklara fatura etmektedirler. Bu fatura kardeş halklara yönelik kirli savaş ve saldırganlık biçiminde yansırken içeride ise baskının ve sömürünün artması, yeni kölelik koşullarının hayata geçirilmesi, şovenizm ve her türlü gericiliğin artması olarak yaşanmaktadır.” (DEV TEKSTİL Tüzük Madde-2)

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak bu temel yaklaşım doğrultusunda işçi ve emekçileri taraf olmaya davet ediyor. Emperyalist işgal, savaş ve saldırganlık tutumuna karşı birlik olmaya çağırıyoruz.”

PETROKİMYA İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

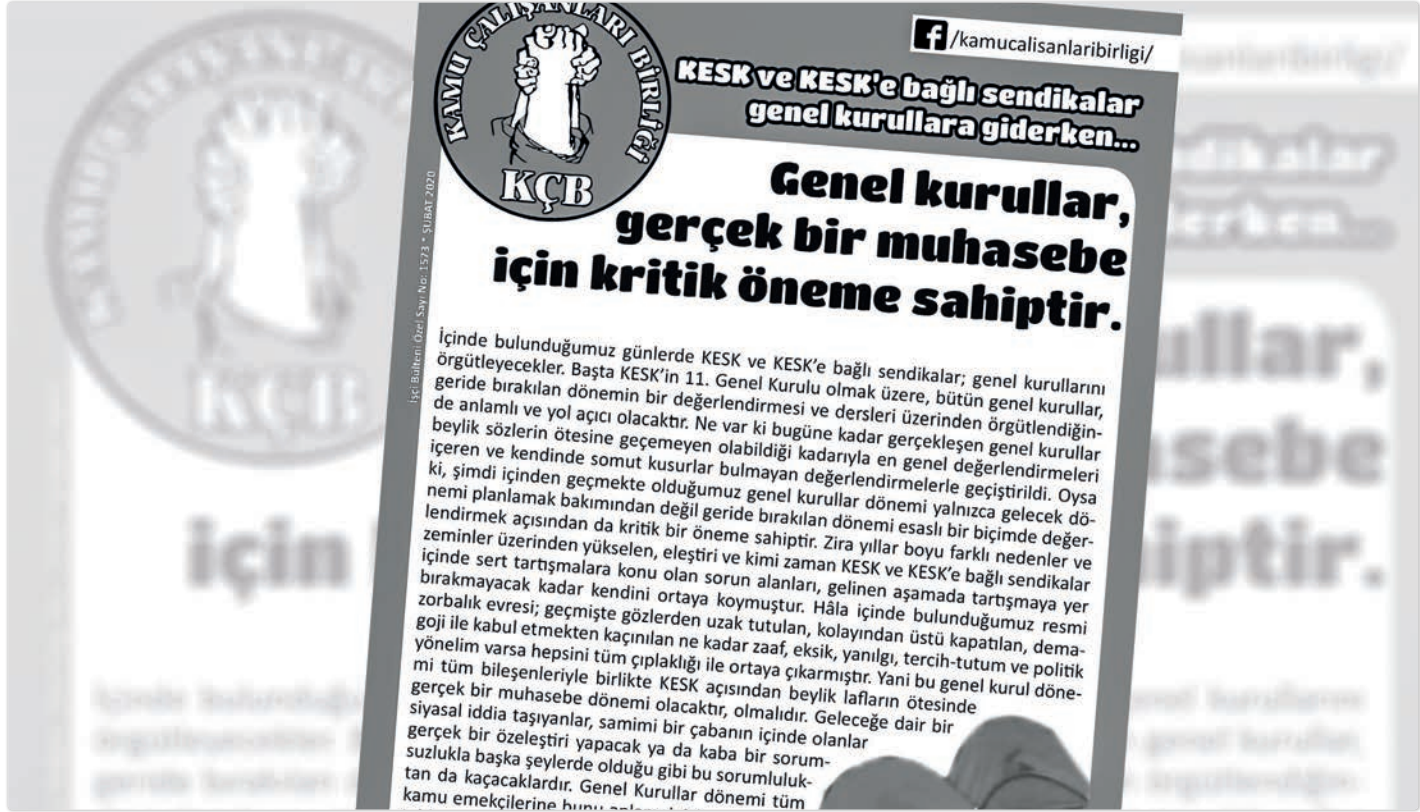
“... Birliğimiz, AKP’nin kendisinin ve emperyalist efendilerinin sefil çıkarları uğruna dökülen kanın son bulması için ‘İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği’ şiarını öne çıkarmaya devam edecektir. Rusya ve ABD emperyalizminden hangisinin taşeronluğunu yapıp kan dökmeye gidileceği için değil, Suriye’ye yönelik savaşın durdurulması için tüm işçi ve emekçileri taraf olmaya, ses çıkartmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz!”

KESK ve KESK'e bağlı sendikalar genel kurullara giderken...

Genel kurullar, gerçek bir muhasebe için kritik öneme sahiptir

İçinde bulunduğumuz günlerde KESK ve KESK'e bağlı sendikalar; genel kurullarını örgütleyecekler. Başta KESK'in 11. Genel Kurulu olmak üzere, bütün genel kurullar, geride bırakılan dönemin bir değerlendirmesi ve dersleri üzerinden örgütlendiğinde anlamlı ve yol açıcı olacaktır. Ne var ki bugüne kadar gerçekleşen genel kurullar beylik sözlerin ötesine geçemeyen olabildiği kadarıyla en genel değerlendirmeleri içeren ve kendinde somut kusurlar bulmayan değerlendirmelerle geçiştirildi. Oysa ki, şimdi içinden geçmekte olduğumuz genel kurullar dönemi yalnızca gelecek dönemi planlamak bakımından değil geride bırakılan dönemi esaslı bir biçimde değerlendirmek açısından da kritik bir öneme sahiptir. Zira yıllar boyu farklı nedenler ve zeminler üzerinden yükselen, eleştiri ve kimi zaman KESK ve KESK'e bağlı sendikalar içinde sert tartışmalara konu olan sorun alanları, geline aşamada tartışmaya yer bırakmayacak kadar kendini ortaya koymuştur. Hâlâ içinde bulunduğumuz resmi zorbalık evresi; geçmişte gözlerden uzak tutulan, kolayından üstü kapa lan, dema- goji ile kabul etmekten kaçınılan ne kadar zaaf, eksik, yanlış, tercih-tutum ve politik yönelim varsa hepsini tüm çıplaklığı ile ortaya çıkarmıştır. Yani bu genel kurul dönemi tüm bileşenleriyle birlikte KESK açısından beylik laflarının ötesinde gerçek bir muhasebe dönemi olacaktır, olmalıdır. Geleceğe dair bir siyasal iddia taşıyanlar, samimi bir çabanın içinde olanlar gerçek bir özeleştiriyapacak ya da kaba bir sorumsuzlukla başka şeylerde olduğu gibi bu sorumluluktan da kaçacaklardır. Genel Kurullar dönemi tüm kamu emekçilerine bunu anlamak için yeterli bir tablo sunacaktır.

2017 yılında yapılan olağan genel kurullar, 15 Temmuz darbe girişimi nedeniyle AKP'nin yarattığı siyasal ve toplumsal baskı koşullarında gerçekleştirildi. Başta Gülen Cemaati'ni ve şu ya da bu biçimde darbeye katılanları hedeflediği söylenen baskı ve terör dalgası genel kurulu önceleyen aylarda yönünü esas olarak toplumsal muhalefete çevirmişti. Öncesinde çeşitli ihraç ve açığa alma saldırıları olmakla birlikte esas olarak 11 bin KESK'li emekçinin açığa alınmasıyla KESK şahsında hedefe oturtulan toplumsal muhalefetin ta kendisiydi. Açığa alma

İçinden geçmekte olduğumuz genel kurullar dönemi yalnızca gelecek dönemi planlamak bakımından değil geride bırakılan dönemi esaslı bir biçimde değerlendirmek açısından da kritik bir öneme sahiptir.

saldırısı büyük ölçüde püskürtülmüş olsa da ardı ardına gelen KHK'lar ile binlerce emekçi ihraç edildi, barış akademisyenleri işlerinden atıldı, pasaportlarına el konuldu, birçoğu yargılandı, kimisi tutuklandı.

15 TEMMUZ VE SONRASI SÜREKLİLEŞEN OHAL UYGULAMALARI

Öz olarak 10. Genel Kurul ile 11. Genel Kurul arasına damgasını vuran temel gündem OHAL uygulamaları, KHK'lar ve genel olarak AKP'nin darbe girişimini bahane ederek ülkede yarattığı siyasal ve toplumsal baskı ortamıydı. 15 Temmuz 2016'yı esas alırsak üç buçuk yılını geride bırakan bu dönemde ülkede neredeyse hiç eksilmemiş olan faşist rejim 12 Eylül karanlığından daha beter bir biçimde tahkim edildi. Yargısı, askeri, polisi, bürokrasisi ve basını ile devlet, AKP eliyle bütünüyle militarist bir aygıtla dönüştü. İçeride tüm eğilimleriyle muhalefetin felç edilmesini hedefleyen bir polis rejimi, dışarıda ise Suriye'den sonra Libya örneğinden de görülebileceği gibi savaş ve saldırganlık temel çizgi haline geldi. Adı-

na 'Cumhurbaşkanlığı Hükümet Sistemi' dedikleri esas bakımından tüm yönetim iradesinin Erdoğan'a verildiği yeni bir sistem 'inşa edildi'.

Yönetim bakımından işlerin tek elden yürütülmesi, bürokratik hantallığa takılmadan ve herhangi bir muhalefetin engelleme etkisiyle uğraşmadan hızlıca çözüleceği propagandasıyla 'inşa edilen' bu yeni sistem tüm idari işleyiş ve mekanizmaları felce uğra. Yapılan bir açıklamaya göre yeni sistemin işleyişini belirlemek için çıkarılan 24 kararname yayınlanmıştır. Ancak yayınlanan bu kararnamelerin yarattığı kaos ve tahribatı engellemek için 'düzeltici' 31 yeni kararname yayınlanmak zorunda kalınmıştır. Üstelik ve şimdilik sayı bu kadardır.

Bu kaos ve belirsizlik günlerinden hali hazırda eksiksiz çalışan iki temel mekanizmadan bahsedilebilir. İlki; çarkın dönmesi için zorunlu olan verginin toplanması ve çeşitli soygun kalemlerinin hayata geçirilmesini sağlayan bürokratik mekanizmalar.

İkincisi ise toplumsal mücadele öğelerinin başının ezilmesi için Polis, Asker, MİT vb. militarist kurumlar ve mahkeme-

lerdir. Bunlar dışında farklı derecelerde olmakla birlikte devletin diğer tüm idari aygıt ve mekanizmaları yönü belirsiz bir kaos ve sürükleniş içindedir. Rejim değişikliği ile birlikte anayasanın tümüyle ayaklar altına alınması, kural tanımamalık ve keyfîlik temel ölçütler haline gelmiştir. Bir kere çıkarıldıktan sonra onlarca defa değişikliğe uğrayan yasalar, tek bir amaç için çıkarılıp sonrasında unutilan kanunlar, birbirini boşa düşüren yönetmelikler, aynı konu hakkında birbirinden farklı onlarca karar çıkaran mahkemeler, kıdemli bir bürokratin ağzından çıkan bir sözün genel kural haline gelmesi vb. işin bir yanısıdır. Kaybedilmiş seçimin iptali, belediyelere atanan kayyumlar, insan kaçırmaya, işkence, keyfi gözaltı ve tutuklamalar. İdari mahkemelerin neredeyse tüm davalarda devlet lehine karar vermesi, güvenlik soruşturması denen Nazi uygulaması, ihraç edilen emekçilerin en temel vatandaşlık haklarından mahrum bırakılması. Kamuya alımlarda mülakat torpilinin ayağa düşmesi ve 'FETÖ borsası' olarak adlandırılan, mahkemeye 50 bin lira verenin istediği kararı çıkarması vb. gibi dışa yansıyan bazı örnekler ise

bir başka yanıdır. Yani bir tarafta AKP'nin beka için seferber olmuş devlet mekanizması öte yanda yozlaşmış bir kendiliğindenlik görüntüsü.

Özet olarak verdiğimiz bu tablo ülkenin tablosu olmanın yanı sıra KESK ve KESK'e bağlı sendikaların geride bıraktığı son üç yılda karşılaştığı tabloyu anlamak bakımından da ayrı bir anlam ifade etmektedir. Darbe girişimi bahanesiyle hedeflenen toplumsal muhalefet içinde ve sendikal alanda kuşkusuz en çok saldırıya uğrayan örgütlerden birisi KESK oldu. Beş binden fazla üyesi ihraç edildi, üye ve yöneticileri tutuklandı. Kurumları basıldı, hak aramaya dönük neredeyse her eylem ve mücadele girişimi devlet terörüyle karşı karşıya kaldı. Ülkede yaratılan siyasal baskı işyerinde daha bunalımcı hale getirildi. KESK üyeleri istifaya zorlandı ya da mevcut atmosferden kaynaklı kendiliğinden istifaya yöneldi.

KESK VE BAĞLI SENDİKALAR TARİHSEL SALDIRILARA KARŞI TARİHSEL YANITLAR VER(E)MEDİ

Hali hazırda KESK üye sayısı bakımından tarihinin en zayıf noktasına geldi. Yalnızca üye sayısı olarak değil kamu emekçileri hareketine etki ve katkısı bakımından da KESK bu son üç yılda tarihinin en kötü dönemini yaşadı. Mücadeleci emekçiler çok kereler tarihsel bir saldırıyla karşı karşıya olduğunu ve KESK'in de buna göre tarih-sel bir yanıt üretmesi gerektiğini belirtmişlerdi. Ne var ki tarihsel saldırıya bırakılma tarih-sel bir yanıt üretmeyi tabandan gelişen direnme iradesi dışında KESK'in yaşadığı kaba bir politik teslimiyet görüntüsü olmuştur. Bu nedenle etkisiz ve zayıf KESK tablosunun tek sorumlusu, siyasal iktidarın mevcut saldırıları değildir.

Direnişçi-mücadeleci tutum örgütlemeyi başarabilen istisnai şubeler dışında neredeyse tüm şube ve genel merkez yürütme kurullarının saldırılar karşısındaki tutumu birbirinin aynısıdır. Kuşkusuz KESK'in göğüslemekle yüz yüze olduğu saldırılar karşısında politik bir teslimiyet tablosu yaşaması ona politik olarak hâkim olan 'grupların' yaşadığı politik teslimiyetin yansımasıdır. Ortaya çıkan durum hâkim siyasal anlayışların döneme ilişkin toplam politik tercih ve yönelimlerinin KESK'te vücut bulmasıdır. Dolayısıyla bu politik anlayışların hem KESK üye tabanına hem de temsilcisi olduklarını iddia ettikleri üç buçuk milyon kamu emekçisine karşı bir açıklama borçları bulunmaktadır. (Özellikle belirtmeliyiz ki burada KESK derken şubelerden genel merkezlere kadar tüm yürütme kurullarını kendi aralarında paylaşmış olan sendikal grup ve anlayışlar hedeflenmektedir. Esas olarak hesap vermesi gereken de

açıklama borcu olanlar da onlardır.)

Üç yıllık dönem yıllardır eleştiri ve tartışma konusu olan kimi anlayış, tutum ve davranışları yerli yerine oturtmak için son derece aydınlatıcı olmuştur. Bunlar belli başlı yönleriyle şu biçimde ifade edilebilir;

-KESK'te yıllardır tartışılan 'önderlik' sorunu bütün ağırlığıyla ortada durmaktadır. Önderlik sorunu denen olgu politik ve örgütseldir. KESK süreçlerini programsız ve politikasız bir şekilde tüknetmektedir. Emekçilerin karşı karşıya kaldığı saldırılara çözüm üretememekte ve önerememektedir. Kaldı ki gününbirlik ve protestocu eylem ve etkinlikleri bile örgütleyememektedir. KESK'in irili ufaklı bünyesinde barındırdığı bir dizi organ bugün fiilen işlevsizleşmiş, amacına hizmet etmeyen hantal yapılara dönüşmüştür. Kaldı ki yer almak için uğruna kavgalar verilen, pazarlıklar yapılan bu organların üyeleri bile büyük ölçüde bu mekanizmaları sahipsiz bırakmıştır.

-KESK'e hakim anlayışlar ve bu anlayışların temsilcileri yöneticiler, son üç yılda çok kötü bir sınav vermişler, tabanında ve etki alanındaki emekçilerde ciddi bir güven sorunu yaratmışlardır. Tabanındaki emekçiler artık KESK'e güven duymamaktadır. Özellikle ihraçlar, açığa almalar, soruşturmalar ve bunlara dönük direnme zorunluluğu karşısında gösterilen ilkesiz ve mücadele kaçınıcı tutum bu sonuca yol açmıştır.

-KESK bünyesinde her şeye rağmen mücadeleci bir dinamik taşımaktadır. Ancak hâkim anlayışlar bu dinamiği heba etmekte ve kötürümleştirmektedir. İhraçlara karşı direniş döneminde de görüleceği gibi KESK, tabanında yer alan

direnişçi ve mücadeleci eğiliminin gerisine düşmüştür. Kendi varlığına yönelmiş böylesine temel bir saldırı karşısında tabanın gerisine düşebilen bir anlayışın başka saldırılar karşısında anlamlı pratikler göstermesi ya da hak alıcı mücadeleler örgütlemesi gerçekçi değildir.

-Türkiye sınıf hareketinde doksanların başından iki binli yıllara kadar mücadeleci ve direnişçi karakteriyle kendine özgü bir yer edinmiş olan KESK bu özgün konumunu kaybetmiştir. Saldırıları karşısında aldığı tutum söylem düzeyinde kalmakta ve bunun herhangi bir toplumsal karşılığı olmamaktadır. EYT gibi bir gündemde bile sürecin dışında kalabilmekte emekçilere yön gösterici bir tutuma yönelmemektedir.

-Fiili meşru mücadele geleneği ve hak alıcı mücadele bilinci yerini diplomasi, icazet ve genel olarak eylemsizliğe, en iyi durumda sembolik eylemlere bırakmıştır. Daha kötüsü ise görüldüğü kadarıyla mevcut anlayışlar bu tutumları bir çizgi haline getirmişlerdir.

-Son üç TİS döneminden de anlaşılacağı üzere KESK ve KESK'e bağlı sendikalar kamu emekçilerinin gündeminden kopmuş, gündemlerin arkasından sürüklenen seyirci durumundadır. Tüm zorluklara rağmen varlık gösterebilecek bir alan olan TİS dönemlerinde bile KESK'in esamesi okunmamakta yanı sıra KESK sonuçların pasif onaylayıcısı konumuna düşmektedir. Bu konumdan çıkmak için anlamlı bir tavır ya da tutum henüz ortaya koyulabilmiş değildir.

-3600 ek gösterge gibi tüm kamu emekçilerin duyarlılık taşıdığı bir alanda varlık göstermemektedir. Genel olarak kadrolaşma, güvenlik soruşturması ve

sözlü mülakat gibi tüm toplum karşısında teşhir olmuş gündemlerde bile emekçilerin karşısına bir mücadele programıyla çıkmamakta kendini ve söylemini bir alternatif olarak ortaya koymamaktadır.

-KESK demokra k kimliğini büyük ölçüde kaybetmiş bürokratik bir yapıya dönüşmüştür. Bunun son dönemde yaşanan en çarpıcı örneği Hatay Eğitim-Sen şubesine kayyum ataması ve beraberinde yaşanan gerginlikler olmuştur. Hangi tüzük gerekçesine dayandırılırsa dayandırılın meşruiyeti olmayan bu tutum hiçbir utanç belirtisi gösterilmeden savunulabilmektedir. Görülmektedir ki demokratik ilkeler yürütme kurullarında bulunan anlayışların ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelmekte ve işletilmektedir.

-KESK içerisinde bulunan kimi eğilimler; üyelerin KESK'e dönük eleştiri ve tutumlarına karşı şiddet kullanabilecek pervasızlığa gelmiştir. Bununla yetinilmiyip muhalif üyelerin üyelik ve yürütme kurulunda bulunmaktan kaynaklı hakları askıya alınmakta ve genel kurulda kesin ihraç için hazırlık yapılmaktadır. Mevcut örnek hâkim olanın KESK'te kendi borusunu öttürdüğüne dair anlamlı bir örnektir. Bu aynı eğilimler dün kendilerine yönelmiş eleştirileri 'kaba' bularak, 'kadına yönelik şiddetin bir biçimi' gerek soruşturma konusu yapıyordu. Şimdi ise KESK içi mu-halefet sayılabilecek içinde ağırlıklı olarak kadınların yer aldığı emekçilere karşı fiili bir saldırganlık sergilenirken muhalif üyeler tasfiye edilmeye çalışılıyor.

-Son olarak yukarıda sayılan tüm olumsuzluklarla birlikte KESK'te ciddi bir 'kadro' sorunu yaşanmaktadır. Önceki

Genel Kurul'da bu zaten kendini gösteren net bir tabloydu. Darbe girişimi sonrası faşist rejim koşulları, KESK içerisinde yer alan birçok nitelikli ve mücadeleci emekçinin de kendini geri çektiği bir dönem oldu. Özel olarak reformist eğilimlerde görülmekle birlikte bu geri çekiliş genel bir olgu oldu.

-Geri çekilme tutumu; şubelerden genel merkez yürütmelerine kadar neredeyse tüm kurulları bir iki istisna insan dışında mücadele içinde deneyimli, belli bir politik bakışı ve cesareti olan üyelerden mahrum bıraktı. Kimi sendikal gruplar bu geri çekilmeye ataletle düşme ve çürüme pahasına müdahale etmediler. Şimdi ise neredeyse tüm düzeylerde ve geçmiş dönemi aratır bir biçimde yürütme kurullarının sorumluluğunu alacak, KESK'e 'yeniden bir hayat verecek' ve varlık zeminini kazandıracak kadrolara ihtiyaç duyulmaktadır. Son üç yılın kısa bir özeti olarak belli başlıklar altında ifade ettiğimiz bu olgular mevcut KESK gerçekliğini tanımlamak bakımından eksik bile sayılabilir. Fakat durumu anlamak bakımından bize bir çerçeve sunmaktadır.

KAMU EMEKÇİLERİ HAREKETİNE ÖNCÜLÜK ETMEK İÇİN KESK, DEVRİMCİ SINIF SENDİKACILIĞINI ESAS ALMALIDIR

Geçmiş dönem kabaca böyleyken içinden geçtiğimiz günler geçmişin yüklerini taşımakla birlikte gelişmelerin yönü esas bakımından değişmiş görünmektedir. Yerel seçim sonuçlarının ülkede yarattığı siyasal atmosfer ve son bir yıldır yaşanan iktisadi kriz, siyasal ve toplumsal gelişmelerin yönünü belirleyen en önemli iki temel etken oldu. İptal edilen İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimi AKP'nin yıkılmaz gibi görünen siyasal iktidarında büyük bir yarık oluştu. Bunun üstüne binen, etkisi sürekli şiddetlenen ve daha birkaç yıl ağırlığının devam edeceği belirtilen ekonomik kriz AKP saltanatının şimdilerde daha da sarılmasına yol açıyor.

İşsizlik sürekli büyüyor, genç işsizlik oranı hiç olmadığı kadar arttı, ekonomik büyüme gerçekleşmiyor, dövizler yeniden yükseliş trendine girdi. Hayat her alanda emekçiler için çok daha zor ve pahalı hale geldi. Asgari ücret yeniden sefalet ücreti düzeyinde belirlendi. Ücretlerin reel alım gücü enflasyon karşısında düzenli olarak geriliyor. Dün yoğun bir medya propagandası ve manipülatif bir siyasal atmosferle gizlenebilen temel toplumsal gerçekler bugün kendiliğinden orta yere saçılıyor. 'Kriz teğet geçti' propagandası yapılamıyor örneğin. Tersine toplum karşısında teşhir olma pahasına batan şirketleri kurtarma yoluna gidiliyor vb.

Demek istiyoruz ki tüm bu etkenler hiç kuşkusuz işçi ve emekçileri yeniden kitlesel mücadeleler zeminine yöneltecektir. 15 Temmuz darbe girişiminden bu yana ağır bir biçimde sürdürülen faşist rejim uygulamaları ağırlığından henüz bir şey kaybetmiş değildir. Fakat karşısında da bir hayli çok ve farklı zeminlerde toplumsal mücadele dinamiği biriktirmiştir. Bu dinamikler sistematik bir biçimde şiddet ile bastırılmalarına karşın buldukları her fırsatta kendini ifade etme yoluna girmektedir. Metal Fırtına, kadın eylemleri, EYT'liler, KHK direnişleri, genel olarak demokratik hak talep eden ve siyasal özgürlük beklentisi olan farklı toplumsal kesimler vb... Olabildiği kadarıyla kendiliğinden çıkışlarla kendini ortaya koyabilen bu mücadele dinamikleri ortadan kaldırılamayacağına göre muhakkak bir çıkış yolu bulacaktır.

İşte; yıllardır siyasal tahakkümle, iktidar sendikasının hâkimiyetiyle ve iş güvencesi tehdidiyle bastırılan kamu emekçileri hareketi de bu mücadele dinamiklerinden biridir. Yıllardır karşı karşıya kalınan satış sözleşmeleri, özelleştirme, KHK ile işten atılma, sözleşmeli çalışma ve bu sözleşmenin prangaya dönüşmüş olması, giderek iş güvencesinin ortadan kaldırılması, AKP yandaşlığının neredeyse zorunlu hale getirilmesi, iktidarın ve onun adamı olan idarecilerin gündelik ilişkilere bile burnunu sokma keyfiyeti vb. kamu emekçileri içindeki mücadele dinamiğini mayalamaktadır.

KESK ve KESK'e bağlı sendikalar genel kurallarını, böylesi bir atmosfer ve toplumsal koşullarda gerçekleşecektir. Mücadeleci tüm KESK üyeleri bugünün koşullarına uygun, yarının kitlesel mücadelelerine hazırlıklı olabilecek bir KESK yaratmak bakışıyla hareket edilmelidir.

Umutlu olmak ve güçlü mücadelelere hazırlanmak için yeterince nedenimiz vardır. Bunu ise yeniden fiili-meşru birleşik mücadeleyi esas alan bir kamu emekçileri hareketi ve buna yön veren sendikal anlayışla ve dinamik bir örgütsel mekanizmayla başarabiliriz.

Bunun için öncelikli olarak ele alınması gereken başlıklar şunlar olmalıdır:

- Şube genel kurulu tartışmaları, işyerleri, şube temsilci kurulları ve geniş üye toplantılarında yapılan açık tartışmalar üzerinden yürütülmeli, gruplar arasındaki ilişkiler temelinde "iki senden üç benden" pazarlıklarına dayalı işleyiş son verilmelidir.

- Şube genel kurulu tartışmalarının esasını mücadele çizgi ve programı ile sendikaların yapısal sorunları oluşturma, yönetim kurulu ve üst kurul delegeliklerinin belirlenmesi bu tartışmalarda ortaya çıkan irade üzerinden, açık üye toplantılarında şekillendirilmelidir.

- Sendika merkez genel kurulları da benzer bir işleyişle gerçekleştirilmeli, merkez genel kurul öncesinde şubelerde tartışmalar örgütlenmeli, merkez genel kurul tartışmalarının ana eksenini mücadele programının ana hatlarının belirlenmesi ve işleyiş sorunları olmalıdır.

- KESK 11. Genel Kurulu öncesinde mücadele çizgisi, programı ve işleyiş sorunlarının tartışıldığı en az bir gün süren bölge toplantıları örgütlenmelidir.

- Hak alıcı bir nitelik taşıyan, gününbirlik ve protestocu eylem ve mücadele anlayışı terk edilmeli, hak almaya odaklı ve grev eksenine oturan bir eylem çizgisi izlenmeli, diğer tüm eylem biçimleri bu eksenle ele alınmalıdır.

- Uzlaşmacı-icazetçi çizgi terk edilmez, sınırsız bir perspektifle geniş emekçi

yığınların gücünü açığa çıkartacak fiili-meşru mücadele çizgisi esas alınmalıdır.

- Sendikalarımızın örgütlü olduğu işyerlerinde taşeron, sözleşmeli, geçici vb. adlar altında çalışan işçi ve emekçiler sendikalarımızda örgütlenmeli, ortak örgütlenme eksen alınmalıdır.

- Bürokratik yapılanma terk edilmeli yerine sendika içi demokrasinin ilkelerine uygun mekanizmalar hayat bulmalıdır.

- KESK ve KESK'e bağlı sendika yürütmeleri, tüzük maddelerini kendi içindeki muhalefeti bastırmak ve ezmek için kullanmamalı tüzüğü yaratan militan-direnişçi ruha sahip çıkmalıdır.

- KESK ve KESK'e bağlı sendika yürütmeleri, kendilerine muhalefet eden üyelerinin üyeliklerini askıya alma ve genel kurullarda kesin ihraç talebinden vazgeçmelidir.

- KESK ve KESK'e bağlı sendika yürütmeleri, seçilmiş yürütme üyelerini görevden alıp yerine genel merkezler tarafından atama yapma (kayyum) uygulamasından derhal vazgeçmeli ve üyenin iradesine saygı duymalıdır.

- İşyeri temelli örgütlenmeyi esas almalı, kamu emekçilerini kendi talepleri etrafında örgütleyip taban iradesini açığa çıkarmalıdır.

- KHK'lara karşı öznesinin ihraç kamu emekçilerinin olduğu uzun soluklu bir program oluşturmali ve buna uygun tüm KHK'ların iptaline kadar belli bir mücadele hattı ve pratiği örmelidir.

- KHK'lara karşı verilen mücadelede var olan dinamiklerin ve yapıların yanında olmalı desteklemeli ve bunlarla belli zeminlerde mücadele ortaklaştırılmalıdır.

İşçiler hakları ve gelecekleri için direniyor

VİP GİYİM DİRENİŞİ 100. GÜNÜNÜ GERİDE BIRAKTI

Kocaeli Gebze Darıca'da bulunan VIP Giyim'de Deriteks sendikasında örgütlendikleri için işten atılan ve fabrika önünde işe geri dönmek için direnişe başlayan işçiler, direnişlerinin 100. gününde de eylem yaptılar.

Polis baskısına, saldırılara ve hava koşullarına rağmen direnişini sürdüren VIP işçilerini direnişlerinin 100. gününde Trelleborg işçileri, Sarkuysan işçileri, Gebze EYT derneği üyeleri ziyaret ederek sınıf dayanışması gösterdi.

Direnışçi işçilerin akşam iş çıkışı saatinde yapmak istedikleri açıklamayı polis engellemeye çalıştı. Buna rağmen direnişçi işçiler fabrikada çalışan işçilere seslerini ulaştırdı.

NESKO MADENCİLİK İŞÇİLERİ DİRENDİ VE KAZANDI

NESKO Madencilik'te çalışan işçiler üç aydır maaş alamıyordu. Bunun üzerine, ücretlerin yatırılması talebi ve Dev Maden-Sen üyesi olduğu gerekçesiyle işten atılan 11 işçinin geri dönmesi için geçtiğimiz günlerde direnişe başlatmışlardı.

Eylemlerinin üçüncü gününde açlık grevine başlayan işçiler 3 Mart'ta direnişlerini kazanımla sonuçlandırdı. Dev Maden-Sen, işçilerin kazanımını şu ifadelerle duyurdu:

"Kaymakamın yeniden yeraltındaki işçi arkadaşların temsilcileri ile görüşüp

işçi alacaklarının bugün ödemesi yapılan Ocak ayı maaşı ile birlikte önemli bir kısmının ödendiğini geriye kalan alacaklardan Şubat ayı maaşı, kıdem tazminatı vb. alacakların da bir ay içerisinde ödeneceğini söyleyerek bu sözün takibini Çanakkale valisi ve yetkili bakanların yapacağını belirtmiştir."

SEOİL FABRİKASINDA GREV BAŞLADI

2019 Haziran'ında sendikalaşma süreci tamamlanan Seoil'de, Eylül itibarıyla toplu sözleşme görüşmelerine başlanmıştı. TİS görüşmelerinde ve zorunlu arabulucukta anlaşma sağlanamaması üzerine 11 Şubat'ta grev kararı alındı.

Bu sürecin sonrasında gerçekleşen görüşmelerden de sonuç alınamayınca 2 Mart günü sabaha karşı alınan karar ile grev başladı.

Lastik-İş Sendikası Genel Başkan Yardımcısı ve Toplu Sözleşme Daire Başkanı Ziya Ünal grev alanında işçilere açıklama yaptı. Yaptığı açıklamada süreci aktardıktan sonra, talepler kazanılana kadar mücadelenin sürdürüleceğini ifade etti.

ART FIL'DE İŞTEN ÇIKARILAN İŞÇİLER DİRENİŞTE

Malatya'da Art Fil fabrikasında işçiler sendikaya üye oldukları için işten atıldı. İspanyol marka Inditex'e üretim yapan fabrikada 97 işçi çalışıyor.

Art Fil patronu fabrikayı kapattığını ileri sürerken, işçileri Teksif Sendikası'na üye oldukları için işten çıkardığı belirtildi.

yor. Art Fil patronuna ait İntem Triko'da ise sendika üyesi işçilerden zorla e-devlet şifreleri alınmaya çalışılıyor.

Art Fil fabrikasında işten çıkarılan işçiler fabrika önünde direnişe başladı.

EATON İŞÇİLERİ HUKUK SAVAŞINI KAZANDI

Trakya'da kurulu Eaton Polimer fabrikasında işten atılan ve fabrika önünde 50 gün direnen işçiler, hukuki mücadeleleri sonucunda tazminat haklarını kazandıklarını açıkladı.

Üye oldukları Petrol-İş Sendikası'nın fabrika yönetimiyle işbirliği ile işten çıkarılan işçiler, mücadelelerinin kazanımını Petrokimya İşçileri Birliği'ne şu şekilde aktardı:

"23 Eylül 2019'da Polimer Kauçuk Eaton fabrikasında Petrol-İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı ve yöneticilerinin işverenle gizli pazarlıklar tutarak 300 işçiyi işten attırmaları sonucu fabrika önünde 50 gün direnen ve genel merkezin kendilerine sahip çıkmalarını beklerken yeni seçilen Genel Başkan Süleyman Akyüz'ün 'Tazminatınızı alınız ne gerek var' tepkisi ile sahipsiz kalan işçiler hukuk savaşını kazandılar. Emegün sermayeye teslim olmayacağını bir kez daha kanıtladılar.

"Sermaye, sendika genel başkanlarını, sendika şube başkanlarını ve hatıta temsilcileri bile sustururken adaletle gücü yetmedi ve işçi dostlarımız 4+4 ve 4+5 tazminat almaya hak kazanmışlardır. Zafer direnen emekçinin olacak!"

Şubat'ta da çift haneli enflasyon

AKP şeflerinin "enflasyon düştü" demagogilerine ve TÜİK'in rakam oyunlarına rağmen enflasyon yüksek seyrini koruyor. Hayat pahalılığı ile işçi-emekçilerin alım gücü düşüyor. TÜİK verilerine göre Şubat'ta yıllık enflasyon yüzde 12,37 oldu.

Aylık bazda TÜFE yüzde 0,35, Yİ-ÜFE yüzde 0,48 artış gösterdi. Ürün sepetinde olan 418 maddeden, 146 maddenin fiyatında düşüş yaşanırken, 248 maddenin fiyatında artış gerçekleşti. Tüketici fiyatları bazında en yüksek artış yüzde 44,09 ile kabakta yaşandı.

Fiyat artışlarında kabağın ardından yüzde 23,76 ile sivri biber ve yüzde 22,12 ile vapur bileti ücreti geliyor. Şubat ayında fiyat artışı gösteren diğer ürünler ise şunlar; yüzde 20,71 ile salatalık, yüzde 18,67 ile kıvırcık, yüzde 17,36 ile ıspanak, yüzde 16,64 ile maydanoz, yüzde 15,34 ile limon, yüzde 12,84 ile patlıcan, yüzde 11,91 ile ayva, yüzde 8,78 ile margarin.

TOMİS: Döktaş işçisinin direnişini selamlıyoruz!

Bursa Orhangazi'de kurulu Döktaş fabrikasında toplu iş sözleşmesi (TİS) süreci, işçilerin üyesi olduğu Türk Metal Sendikası'nın imzaladığı sözleşmeyle sonuçlandı. Yüzde 40'lar mertebesindeki enflasyona karşı sendika bürokratlarının yüzde 10'luk zammı kabul etmesi işçilerin tepkisiyle karşılaştı.

İşçilerin üretimi durdurup vardiyayı almayarak fabrikada yürüyüş yaptığı ifade edilirken, sefalet sözleşmesine imza atan Türk Metal temsilcilerinin de fabri-

kadan çıktığı belirtildi.

İşçilerin bu direnişi Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) tarafından selamlandı. TOMİS tarafından yapılan açıklamada "Metal işçilerini sırayla satacağını düşünen sendika ağalarına cevabı Döktaş işçisi verdi" denilerek şu ifadelerle yer verildi:

"Şimdi Döktaş işçisinin birliğini güçlendirme zamanı.

Arkadaşlar, vakit kaybetmeden pat-

ronun ve sendika temsilcilerinin oyunlarını bozma zamanı.

Bölümelerde, vardiyalarda biraraya gelelim, sözcülerimizi seçelim.

Taleplerimizi belirleyelim.

Taleplerimize ek protokolle hak kazanabiliriz.

Haklarımızı alana kadar mücadeleye devam.

Metal fırtınasının ürünü olan sendikamız TOMİS, DÖKTAŞ işçisinin haklı mücadelesinin yanındadır."

Alman Devrimi'nin dersleri...

İhanete uğray

DEVRİMCİ PARTİ VE DEVRİMCİ SINIF HAREKETİ

Rusya'da Şubat Devrimi'ni izleyen ve Ekim Devrimi'ni önceleyen sekiz devrim ayı, devrimci partinin varlığının devrimin başarılı gelişme seyri ve kesin zaferi için en temel güvence olduğunu ortaya koymuştu. Alman Devrimi ve aynı döneme rastlayan öteki Orta Avrupa devrimleri ise, tersinden, oportünist partinin varlığının, hele de devrimci partinin yokluğu koşullarında, burjuva düzenin elinde devrimi dizginlemenin ya da saptırmanın, böylece zaman içinde boşa çıkarmanın (Almanya örneğinde olduğu gibi gerektiğinde dosdoğru boğazlamanın) amaca en uygun aracı olduğuna tanıklık etmişti. Genel tanımlamalar içinde bu iki sonuç, dönemin devrimlerinin daha ilk günden bilince çıkarılmış temel önemde iki dersiydi.

Peki aynı tarihi olaylar, devrim için-deki yeri ve tutumu bakımından işçi sınıfı payına ne göstermişti? Olaylar, işçi sınıfının, tam da marksist teoride ortaya konduğu gibi, burjuva toplumunun en devrimci sınıfı olduğuna tanıklık etmiş miydi?

Öncelikle altını çizmeliyiz ki, Rusya'dan Almanya'ya bahsi geçen bir dizi ülkede bir devrimden söz edilebiliyorsa eğer, bu tam da işçi sınıfının ortaya koyduğu tarihsel devrimci inisiyatif sayesinde olanaklı olabilmiştir. İşçi sınıfı ayağa kalkmasaydı ve olayların merkezine yerleşmeseydi, dönemin devrime sahne olmuş hiçbir ülkesinde bir devrimden söz edebilmek olanağı kalmazdı. Dolayısıyla sorunun tarihsel bakımdan yeterince açık bu olgusal yanına ilişkin bir tartışma yersiz ve gereksizdir.

Tartışmalı görünen, işçi sınıfının bu tarihi olaylar üzerinden tartışmasız biçimde kanıtlanmış devrimci konum ve kimliği değil, fakat ilkin bunun sınırları ve ikinci olarak, devrimci konumuna rağmen işçi sınıfının önemli kesimlerinin neden devrim karşıtı oportünist partilerin ardından gidebildiğidir. Bu, gerçekte söz konusu devrimlerin sınırları ve Rusya hariç uğradıkları yenilginin nedenlerine

Amacımız, savaş öncesi dönemde devrimci manada bir siyasal ve örgütsel eğitimden geçmiş olmak bir yana, sosyal-demokrat reformizm tarafından adeta kötürümleştirilmiş işçi sınıflarının, kökü derinlerde bu tarihsel prangaya rağmen gösterebildiği tarihsel devrimci inisiyatifin altını çizmektir.

ilişkin de bir tartışmadır. Şimdilik ilkiyle, işçi sınıfının sergilediği devrimci inisiyatif ve yönelimin sınırlarıyla devam edelim.

Devrimlerin patlak verdiği ülkelerden bir tek Rusya'da devrimci bir sınıf partisi vardı. Başta Almanya olmak üzere tüm ötekilerde yalnızca sağ ve merkez kanatlarıyla geleneksel sosyal-demokrat partiler, Lenin'in sözleriyle yalnızca "oportünistlerin partisi" vardı. Almanya ve Macaristan'da küçük şekilsiz devrimci gruplar vardı ve Avusturya'da bu bile yoktu.

Bir önceki bölümde zaten üzerinde durmuş bulunduğumuz bu gerçeği burada yinelememiz nedensiz değildir. Zira bu aynı gerçeğin öteki yüzünde, bu ülkelerin hiçbirinde devrimci bir işçi hareketi geleneğinin, bunun ürünü bir devrimci işçi hareketi olgusunun yokluğu saklıdır. Buradaki karşılıklı ilişkiyi mutlaklaştırmadan kaçınılabılır; ama anılan ülkeler için, Finlandiya'yı bir parça dışında tutsak bile, Almanya, Avusturya ve Macaristan

için, durum tam olarak budur.

Bunu anlamakta esaslı bir güçlük de yoktur. Adını hak eden ve misyonunu yerine getirebilecek kapasitede olan bir devrimci sınıf partisi, anlık bir gelişmenin değil fakat tarihsel bir sürecin ürünü olabilir ancak. Sosyalizm ile işçi sınıfı hareketinin tarihsel birleşme süreci, tam da böyle bir partinin tarihsel oluşum sürecidir. Devrimci bir sınıf partisi ancak uzun yıllara yayılan bir pratik çaba içinde, işçi sınıfı kitlelerini uyarma ve eğitme, her türden mücadeleler içinde birleştirme ve örgütlenme pratiği içinde, kendi gerçek kimliğini ve kapasitesini, önderliğini, kadrosunu ve deneyim birikimini, dolayısıyla gücünü bulabilir. Ve ancak bu takdirde, bir devrim anında, etkin ve başarılı, dolayısıyla devrimin zaferini hazırlama şansı yüksek bir önderlik kapasitesi sergileyebilir.

Şuraya gelmiş oluyoruz: Devrim anında böyle bir parti varsa eğer, bu aynı şekilde, devrimin yaşandığı ülkede dev-

rimci mücadele süreçleri içinde eğitilmiş, deneyim kazanmış, kendi saflarından devrimci öncüler yetiştirmiş bir işçi hareketinin varlığının da dolaysız bir göstergesidir. Devrim öncesi süreçlerde bu hareket henüz yalnızca sınıfın etkin bir azınlığından ibaret olabilir. Örneğin daha çok büyük sanayi kentleriyle, buralarda bile ancak belli sanayi kolları ya da işçi bölükleriyle sınırlı kalabilir. Ama bu yine de işçi sınıfının bütünü payına büyük bir tarihsel kazanımın ifadesi olur ve olayların devrime doğru büyüdüğü bir tarihsel evrede, devrimin kaderi bakımından çok büyük bir olanak anlamına gelir. Rusya işçi sınıfı hareketinin gelişme süreçleri ve bu süreçler içinde kendini bulmuş Bolşevik Partisi gerçeği, bu durumun ideal bir örneği olarak durmaktadır önümüzde.

Ve tersinden, devrim anında hala da böyle bir devrimci sınıf partisi yoksa eğer ve daha bir de kurulu düzenin hizmetindeki reformist partinin varlığı açık bir olguysa, bu da devrimin yaşandığı ülkede,

Yan devrim - 2

H. Fırat

devrimci mücadele süreçleri içinde eğitilmiş bir işçi sınıfı hareketinin yokluğunun, başka sözlerle söylemek gerekirse, bu ülkelerin işçi sınıfı hareketinin siyasal ve örgütsel kapasitesinin sınırlarının bir göstergesidir. Ekim Devrimi'ni izleyen fırtınalı tarihi dönemde devrime sahne olmuş ülkelerde (kısmen Finlandiya dışında) durum aşağı yukarı buydu.

Almanya, Avusturya ve Macaristan devrimlerini değerlendirirken, bu tarihsel olguyu temel bir veri olarak göz önünde bulundurmak gerekir. Bu ülkelerde işçi sınıfı sosyal-demokrasi tarafından uzun yıllar boyunca reformist, parlamentarist ve legalist bir cendere içinde kurulu düzenin sınırlarına hapsedilmişti. Böylece siyasal ve örgütsel açıdan adeta felç edilmiş, kötürümleştirilmişti. 4 Ağustos 1914'te emperyalist savaş patlak verdiğinde, anılan ülkelerin tümünde işçi sınıfı hareketi bu aynı durumdaydı. Dolayısıyla liderlerin ihaneti karşısında herhangi bir bağımsız devrimci inisiyatif gösterme kapasitesinden yoksundu. Bu doğrultuda herhangi bir gerçek bilinç ve örgütlenme kapasitesinden yoksun olması bir yana, bir yandan savaşa yönelmiş militarist aygıtın dolaysız ezici baskısı, öte yandan onun hizmetindeki sosyal-demokrat parti ve sendika aygıtının sınıfsal kısılcısı, işçi sınıfı kitlelerine farklı davranabilme konusunda neredeyse hiçbir şans da bırakmıyordu.

Özetle, yasal açıdan olduğu kadar ideolojik ve politik açıdan da düzen sınırlarına (icazetine demek istiyoruz) uyarlanmış genel bir sol eğilime sahip olmak dışında (ki bu gerçekte onu her türden bağımsız davranıştan alıkoyan bir pranga idi), savaş öncesi dönemden devraldığı hemen hiçbir şey yoktu. Bu, incelememiz boyunca üzerinde çok çeşitli yönleriyle duracağımız temel önemde bir tarihsel olgudur. Bunsuz başta Alman Devrimi olmak üzere, dönemin devrimlerinin sınırlarını ve yenilgisini anlamak mümkün değildir.

Şimdilik ara bir not olarak hatırlatalım: 1918/19 döneminin devrim hainlerini aklamaya, hiç değilse mazur göster-

meye, böylece devrimlerin yenilgisini son derece anlaşılır olağan bir sonuç olarak sunmaya yeltenenlerin dayanmaya çalıştığı olgu da çoğu durumda budur. Şu farkla ki, bunu yapanlar bu olgunun gerçek nedenlerini sorgulamazlar, bunu görmezlikten gelmeye, demagojik açıklamalarla çarpıtmaya ya da gizlemeye çalışırlar. Daha savaşın ilk yılı içinde (1915) Karl Kautsky'nin yapmaya çalıştığı bu olmuştu. Tarihsel süreç çok şeyi aydınlatıp yerli yerine oturtuktan sonra bile (1936), Otto Bauer'in hala da yapmaya çalıştığı buydu.

Her ikisinin sorunu demagojik biçimde ortaya koyuş tarzı kabaca şöyleydi: Diyelim ki liderler haindi, peki işçi sınıfı kitleleri neden onları izledi, onlar da mı haindi? Sorunu böyle ortaya koymakla varmak istedikleri sonuç şuydu: Emperyalist savaşa onay vermenin de ve savaş sonrasında patlak veren devrimlerin akıbetinin de gerçek nedeni, hiç de sosyal-demokrat partiler ya da onların sözde ihanet içindeki liderleri değil, fakat sınıf kitlelerinin davranışlarını da belirleyen nesnel-toplumsal, kültürel ve psikolojik koşullardır. (Burada yalnızca hatırlatmış oluyoruz, günümüz özürçülerinin hala da kullanmakta oldukları bu beylik argümanın tartışmasını sonraya bırakıyoruz).

SAVAŞ DÖNEMİ VE İŞÇİ SINIFI

Saptamış bulduğumuz olguya dönersek, bu bizi şimdilik şu kadarıyla ilgilendirmektedir: Savaşı izleyen dönemde devrime sahne olmuş ülkelerde işçi sınıfı, sınırları kuşkusuz tartışmalı o tarihsel devrimci inisiyatifini, işte buna rağmen gösterebilmiştir. Üstelik tarihsel bir ilişki ve alışkanlığın ürünü olarak hala da partisi olarak görebildiği geleneksel sosyal-demokrat parti, açık ya da sinsi bir tür türlü yol ve yöntemle, önünü kesme çabasını kesintisiz bir biçimde sürdürdüğü halde.

Bu kuşkusuz ilgili ülkelerde işçi sınıfı kitlelerinin devrim sahnesine adeta eli boş girdikleri anlamına gelmemektedir. Tam da savaşın kendisi, savaşın yıllara yayılan acı ve yıkımı, bizzat bunun yarattığı

ve yıldan yıla derinleştirdiği sarsıntı, bunun bilinçlere ve davranışlara kaçınılmaz etkisi, dolayısıyla daha savaş yıllarında yol açtığı küçüklü büyüklü eylemlilikler, devrimin şafağına farklı bir işçi sınıfı hareketini de adım adım hazırlamıştı. İlk belirtilerinden yola çıkarak, emperyalist savaşın tüm Avrupa'da devrimci bir duruma yol açtığını Lenin daha 1915 gibi erken bir tarihte saptayabiliyordu. Bütün bir emperyalist savaş dönemi Avrupa'da devrimci bir mayalanma dönemidir ve bunun sonuçlarını en dolaysız bir biçimde gösterdiği toplumsal katman tam da işçi sınıfıdır.

Savaşın üçüncü yılında buna sarsıcı ve devrimcileştirici yeni bir tarihsel etken eklendi: Rusya'da Şubat Devrimi ve ardından Ekim Devrimi. Daha Şubat Devrimi'nin ilk aylarından itibaren bu etki kendisini özellikle Almanya, Macaristan ve Avusturya üzerinden göstermeye başladı. Örneğin Almanya'da bir büyük işçi grevleri dalgasının tam da 1917 Nisan'ında patlak vermesi, başta Berlin olmak üzere Hamburg, Leipzig, Bremen, Kiel vb. büyük kentlere yayılması, bu eylem dalgası içinde ilk işçi konseylerinin ortaya çıkması bu açıdan rastlantı değildi (Yalnızca Berlin'de greve 300'ü aşkın fabrika ve işletmeden 300 bin işçi katılmıştı). Aynı şekilde, daha 1916 yılında kendi içinde krize girmiş bulunan SPD'nin yine Nisan ayı içinde resmen bölünerek USPD'nin kurulması da, işçi kitlelerinin büyüyen ve eylemlere varan hoşnutsuzluğu kadar, Rusya'daki devrimin sarsıcı etkisinin bir sonucuydu. Ekim Devrimi'nin ardından bu devrimcileştirici etkinin yeni boyutlar kazandığını, Almanya'nın yanısıra, Avusturya ve Macaristan'a yayıldığını, Ocak 1918'de her üç ülkeyi kapsayan büyük bir genel grev dalgasına yol açtığını biliyoruz.

İlgili ülkelerin işçi sınıfları işte bu eğitici ve devrimcileştirici süreçlerden geçerek 1918 sonbaharına ulaştılar ve savaşın yenilgisinin hissedilmesiyle birlikte büyük devrimci patlamanın içinde ve önünde buldular kendilerini.

Özetle, emperyalist savaşın bir dizi ülkede ihanet içindeki sosyal-demok-

rasiden adeta kötürümleştirilmiş halde devraldığı işçi sınıfı ile savaşın bitimine devrettiği işçi sınıfı birbirinden hayli farklıydı. İşçi sınıfı sosyal-demokrasiyle bağlarını koparmayı henüz başaramamıştı. Fakat devrimci atılımı artık onun tarafından dizginlemiyordu da. İşçi sınıfı savaş ve devrim arası dönemde ne kazandıysa, kendi öz inisiyatif ve yaşam deneyimiyle kazandı. Ona yol gösterecek, onu eğitecek, örgütleyecek, doğru çizgide yönlendirecek bir devrimci partiden hala da yoksundu. Bu nitelikte partiler ancak devrimin ardından ve bizzat devrimin ürünü olarak nihayet ortaya çıkacak, ama yazık ki karmaşık olaylar halinde hızla almakta olan devrim sürecini etkilemede esasa ilişkin bir başarı gösteremeyeceklerdi. Oysa geleneksel sosyal-demokrat partiler köklü aygıtlarına ve işçi kitleleri üzerinde anlaşılır nedenlerle hala da sürmekte olan etkilerine dayanarak, devrimleri dizginlemeyi ve boşa çıkarmayı başarabileceklerdi. Bu olgunun kendisi, savaş döneminin ve Rusya'daki devrimin tüm sarsıcı, eğitici ve dönüştürücü etkisine rağmen, işçi hareketinin katettiği mesafenin sınırlarını da ortaya koyacaktı.

Duruma tarihsel sahne üzerinden biraz daha somut biçimde göz atabiliriz artık. Finlandiya Devrimi'nden başlayarak Macaristan, Avusturya ve nihayet Almanya Devrimi'ne ilişkin olarak yapacağımız kısa özetleme, yalnızca işçi sınıfının devrim içindeki yeri ve inisiyatif sınırlarında olacak. Bununla amacımız, savaş öncesi dönemde devrimci manada bir siyasal ve örgütsel eğitimden geçmiş olmak bir yana, sosyal-demokrat reformizm tarafından adeta kötürümleştirilmiş işçi sınıflarının, kökü derinlerde bu tarihsel prangaya rağmen gösterebildiği tarihsel devrimci inisiyatifin altını çizmektir.

FIN DEVRİMİ VE İŞÇİ SINIFI

Finlandiya'dan başlıyoruz. Yakın zamanda **Kızıl Bayrak**'ta Finlandiya Devrimi'ne ilişkin makalesi yayınlanan Amerikalı yazar Eric Blanc, söze şu çok dikkate değer gözlemlerle başlıyor: "1917 Şubat'ın-

da Çarlığın devrilmesi, hızla tüm Rusya çapına yayılan devrimci bir dalganın önünü açtı. Belki de bu ayaklanmalardan en istisnai olanı, bir bilim insanının tabiriyle '20. yüzyıl Avrupa'sının sınıf savaşımının en belirgin olduğu' Fin Devrimi'ydı."

"20. yüzyıl Avrupa'sının sınıf savaşımının en belirgin olduğu" vurgusu bile Fin Devrimi'nde işçi sınıfının tuttuğu yeri kendi başına anlatmaya yeterlidir. Yakın zamana kadar hiç değilse Türkiye'de hakkında çok az şey bildiğimiz Fin Devrimi, her bakımdan tam bir işçi sınıfı devrimidir. İşçi sınıfı Fin Devrimi'nin öncüsü, temel gücü ve bütün bir ruhudur. Reformist çizgideki sosyal-demokrat parti liderliğinin tüm oyalama ve engelleme çabalarına rağmen devrime kendi öz inisiyatifleriyle girişmiş, neredeyse kendi başına savaşmış, bedelini de Alman savaş makinasına dayanan Beyaz Terör'le çok ağır biçimde ödemiştir: 3 milyonluk bir ülkede, en az 30 bin işçi sınıfı evladının ölümüyle.

Çarlık bünyesinde olmasına rağmen kendine özgü özerk konumundan dolayı siyasal ve kültürel koşulları Avrupa'yı daha çok andıran Finlandiya'da işçi sınıfının devrimci açıdan tarihsel avantajı, Rusya işçi sınıfına bu denli yakın olmasıdır. Bu onu kendine özgü koşullarda 1905 ve Şubat 1917 Devrim fırtınalarının bir parçası haline getirmiştir. Ekim Devrimi'nden dolaysız biçimde etkilenmesini de alabildiğine kolaylaştırmıştır.

Finlandiya işçi sınıfının sahip olduğu bu tarihsel avantajlar, onun neredeyse bir blok olarak saflarında örgütlenmiş bulunduğu Finlandiya Sosyal-Demokrat Partisi'ni de etkilememezlik edemezdi. Ama en iyi durumda bu, Alman partisine egemen "merkezci" çizgi sınırlarını aşmıyordu. Rusya'daki izdüşümüyle, bir tür Menşevizmdi bu. Finlandiya SDP'si, hakim çizgi yönünden ve güçlü sağ kanadı nedeniyle, devrim döneminde bile reformist-parlamentarist çizginin dışına çıkamadı. İşçi sınıfının devrimci basıncı ve inisiyatif karşısında bir süre için sürüklenerek de olsa hareketin başında görünmesi bu gerçeği değiştirmiyor. O günkü SDP sol kanat liderlerinden Kuusinen'in devrimi izleyen dönemdeki özeleştirisi, bu konuda herhangi bir tartışmaya yer bırakmıyor. Finlandiya SDP'si devrime inanmıyordu; biz devrime güvenmediğimiz gibi onun için bir çağrı da yapmış değildik, diyor Kuusinen. Finlandiya SDP'sinin Avrupa'daki benzerlerinden önemli farkı, devrime açık bir ihanet içine girmemesidir.

Devrim öncesi sürece ilişkin hatırlatmalar, Finlandiya işçi sınıfının, başta partinin durumu olmak üzere, koşullardaki tüm öteki benzerliklere rağmen, yine

de Almanya ya da Avusturya işçi sınıfına göre sahip olduğu tarihsel avantajlara işaret etmek içindi.

Rusya'da Şubat Devrimi, beklenebileceği gibi etki ve sonuçlarını Finlandiya'da da gösterdi. Devrimin ilk günlerinden başlayarak işçi sınıfı sonu gelmeyen bir kaynaşma içine girdi. Geric bir Fin tarihçisi durumu şöyle özetliyordu: "Proletarya artık yalvarmıyor, dilenmiyor ama hakına sahip çıkıyor ve arkasında duruyor..."

Çarlık bünyesinde özerk bir ülke olması, daha baştan Fin Devrimi'ne belirli avantajlar da sağlıyordu. Finlandiya'da burjuvazinin kendi ordusu yoktu. Limanları tutan Rus denizcileri ise artık devrimin bir parçası idiler ve Petrograd Sovyeti'ne bağlılık içindeydiler. Tam da bu devrimci Rus askerlerinin desteği ile işçiler silahlanmaya başladılar. Eski yerel polis gücünü tasfiye ederek "Kızıl Muhafızlar" halinde onun yerine geçtiler.

Tüm bunlar olurken, kendi içinde sağ, merkez ve sol kanat olmak üzere üçe bölünmüş görünen sosyal-demokrat parti, gerçekte bir bütün olarak şaşkın, kararsız ve ne yapacağını bilemez haldeydi. Her açıdan hareketin gerisindeydi, önderlik etmek bir yana belirgin bir tutumla frenleyici bir rol oynuyordu. Hareketi mümkün merteye barışçı parlamenter sınıf

lara hapsedmeye çalışıyordu. Bunun bir parçası olarak işçilerin "Kızıl Muhafızlar" halinde örgütlenmesini bile engelleme çabası içindeydi. Hareketi burjuvaziye uzlaşma içinde parlamenter bir cumhuriyete yöneltmek peşindeydi. Buna karşılık Fin burjuvazisinin tüm kaygısı ve hazırlığı, gitgide güçlenen ve kendi sınıfsal varlık koşulları için öldürücü bir tehdit oluşturan işçi sınıfı hareketini ne edip edip ezmeye yöneldi.

Ekim Devrimi'nin ardından ve dolaysız etkisi altında, Finlandiya'da olaylar hızlandı. Devrimden hemen önce SDP Başkanı, işçi devriminin kendilerine olduğunu şu sözlerle tarihin kayıtlarına geçiyordu: "Devrime daha fazla engel olamayız... Barışçıl eylemliliğin değerine dair inanç yitirilmiş durumda ve işçi sınıfı yalnızca kendi gücüne güvenmeye başlıyor... Eğer devrimin hızla yaklaşmakta olduğu konusunda yanılıyor olsaydık, bu beni çok mutlu ederdi."

Bolşevik Partisi liderlerinin de teşvikiyle Finlandiya işçi sınıfı, sosyal-demokrat liderleri de mutsuzluğa boğarak, Ekim Devrimi'nden yalnızca iki ay sonra kendi proleter devrimini gerçekleştirdi. Ama bu, sosyal-demokrat liderlerin çelmelemelerinin ve böylece burjuvaziye

altın değerinde bir toparlanma süresi sağlamalarının ardından olabildi ancak. Sosyal-demokrat liderlerin benzer tutarsızlıkları, kararsızlıkları ve dizginlemeleri, Fin Sosyalist İşçi Cumhuriyeti'nin ilanından sonra da sürdü. Buna rağmen Finlandiya'da proleter devrim, ancak dört ay sonra ve Fin burjuvazisinin uşakça davetiyle ülkeyi istila eden Alman emperyalizminin militarist aygıtı sayesinde ezilebildi.

Burada amacımız Fin proleter devriminin olaylarını özetlemek ya da buna ilişkin sorunların tartışmak değil, fakat devrimde işçi sınıfının çok özel yerine ve rolüne işaret etmektir. Bu yer ve rol, yaklaşık sekiz ay sonra Orta Avrupa'da patlak verecek öteki devrimlerden çok daha açık, belirgin ve etkindir. Finli işçiler devrimci bir önderlikten yoksun oldukları halde ve sözde partilerine rağmen bunu başarabildiler. Denebilir ki, bunu yaparlarken biricik gerçek avantajları, bir kez daha ve bu kez artık iktidar olmayı başarmış Rusya proletaryasının ilham kaynağı bir güç olarak yanı başlarında bulunuyor olmasıydı. Bunun bir parçası olarak Bolşevik Partisi'nin katkı ve yönlendirmeleriydi.

MACAR DEVRİMİ VE İŞÇİ SINIFI

Macaristan'ın Orta Avrupa'nın devrim sahne olmuş öteki iki ülkesinden, Almanya ve Avusturya'dan önemli bir farkı, kırsal ilişkilerin belirgin bir ağırlık taşıdığı ve güçlü bir köylü-toprak sorununun bulunduğu az gelişmiş bir kapitalist ülke olmasıdır. Bu geriliğe rağmen işçi sınıfı 19. yüzyıl sonu gibi erken bir tarihten itibaren sosyal-demokrat parti çatısı altında

Bolşevik Partisi liderlerinin de teşvikiyle Finlandiya işçi sınıfı Ekim Devrimi'nden iki ay sonra kendi devrimini gerçekleştirdi. Ama bu, sosyal-demokrat liderlerin çelmelemelerinin ve böylece burjuvaziye altın değerinde bir toparlanma süresi sağlamalarının ardından olabildi ancak.

örgütlenmeye yönelmiş bulunuyordu.

Her zaman Alman sosyal-demokrat partisinin izinde hareket etmiş olan Macar sosyal-demokrat partisi, emperyalist savaş patlak verdiği de farklı davranmadı. Emperyalist savaşı destekleyerek ihanete battı ve işçi sınıfını da buna alet etti. Fakat tıpkı Almanya'da olduğu gibi, savaşın ilk yıkıcı etkilerinin ardından hoşnutsuzluğu büyümeye başladı. İlk savaş yılının ardından grevler gitgide çoğalmaya başladı. Rusya'da 1917 Şubat Devrimi buna yeni bir ivme kazandırdı. Öylesine ki, 1917 Mayıs'ındaki grev dalgası, savaş hükümetinin düşmesine yol açtı. İşçilerin savaşa karşı hoşnutsuzluğu büyüyorken, sosyal-demokrat parti ihanetine yeni bir halka ekleyerek, düşenin yerine kurulan yeni savaş hükümetine "dışarıdan" destek verdi.

Ekim Devrimi'nin Avrupa çapında yarattığı sarsıntı, Macaristan işçi sınıfı üzerinde özellikle etkili oldu. "İlhaksız-tazminat-sız barış" talebi kitleler arasında hızla yaygınlaştı. Bunu Brest Barış görüşmelerinin etkisi altında 1918 yılı Ocak ayında, Almanya ve Avusturya başkentlerinin yanısıra başkent Budapeşte'de geniş yankı bulan büyük grev dalgası izledi. Tıpkı Berlin ve Viyana'da olduğu gibi, Budapeşte'de de genel grev, bizzat sosyal-demokrat liderler tarafından kırıldı. Bu yeni ihanet parti bünyesinde karışıklığa ve sol bir muhalefetin uç vermesine yol açtı. 1918 yılı Haziran ayında işçilerin kurşunlanması, yeni bir grev dalgasına yol açtı ve bu kez başkent dışına da yayıldı. Eylem dalgasını boşa çıkaran bir kez daha sosyal-demokrat parti liderliği idi.

Macaristan'da işçi sınıfı hareketi, tıpkı Almanya ve Avusturya'da olduğu gibi, 1918 sonbaharına, yani savaş yenilgisini her üç ülkede de devrimlerin izleyeceği günlere, bu süreçlerden geçerek gelmiş oldu. Bu, işçi hareketinin sosyal-demokrat liderlere rağmen ve dahası onlara karşı, eylem içinde kendini bulmaya ve devrimcileşmeye başladığı, böylece parti bünyesinde de devrimci öğelerin çoğalmasını kolaylaştırdığı bir süreç oldu.

Macaristan'da devrim Almanya'dan da önce, 1918 Ekim ayı sonunda patlak verdi. Geleneksel devlet aygıtı neredeyse kendiliğinden çöktü. İnisiyatifi ele almaya çalışan bağımsızlık yanlısı burjuva partileri tarafından 16 Kasım'da Macaristan bağımsız bir cumhuriyet ilan edildi. Başta başkent Budapeşte olmak üzere işçi ve asker konseyleri ülke çapında hızla yaygınlaştı. Olup biten her şey, başta işçiler olmak üzere emekçi kitlelerin ve savaştan dönmüş askerlerin kendi inisiyatiline dayanıyordu. Sosyal-demokrat parti ise, devrimi bağımsız bir burjuva cumhuriyeti sınırlarında tutmak ve bitirmek isteyen burjuva koalisyona hükümet

tine payanda olmakla meşguldü.

Avusturya ve Almanya'da olduğu gibi Macaristan'da da komünist partisi ancak devrimin ardından kurulabildi ve özellikle işçi sınıfı saflarında hızla güç kazanmaya başladı. Ama devrimin ardından ancak kurulabilen genç ve deneyimsiz bir parti olmanın sınırlılıkları ve sorunlarıyla da kaçınılmaz olarak yüz yüze kaldı.

Amacımız şu an burada buna ilişkin sorunları tartışmak değil. Burada şimdilik işçi sınıfının Macar devrimindeki yeri ve rolüyle ilgililiyiz. Bilinçli bir tercihle, savaşı izleyen ve devrimi önceleyen sürece özel bir yer ayırmış olduk. Bu, işçi sınıfının başta savaş olmak üzere olayların sarsıcı etkisi altında, el yordamıyla ve eylem süreci içinde devrimcileştiği bir süreçti.

Sonrası, devrimi izleyen süreç, genellikle daha iyi bilinmektedir. Sosyal-demokrat partinin de içinde yer aldığı burjuva koalisyona hükümeti tarafından baskı altına alınan, yayınları yasaklanan ve liderleri zindanlara doldurulan komünist partisi buna rağmen hızla güç kazanıyordu. Sosyal-demokrat liderler işçi sınıfının dizginlenemeyen devrimci enerjisi ve inisiyatifi karşısında aciz durumda idiler.

1919 yılının ilk aylarına sınıf ve kitle hareketinin yeni bir büyük dalgası ile girildi. Burjuva koalisyona hükümeti zaten çöküntü halindeydi. Savaşın galibi emperyalist Antant devletlerinin Macaristan'a ağır dayatmaları onun sonu oldu. Bu dayatmalara karşı çıkabilecek biricik toplumsal güç olarak işçi sınıfı ve siyasal güç olarak komünistler hızla ön plana çıktı. Çaresizlik içindeki sosyal-demokratların sol kanadı komünistlerle tek parti çatısı altında birleşti ve Macar Sovyet Cumhuriyeti ilan edildi.

Macar devrimi üzerine özetlemenin bu kadarı, işçi sınıfının devrimde tuttuğu belirleyici yer ve oynadığı rol üzerine yeterli bir fikir vermektedir. Bu bölümdeki amacımız için bu kadarı yeterlidir. Bunun ötesini bir dizi başka sorunla birlikte ele almak üzere daha sonraya bırakabiliriz.

Kısa sonuç şudur: Savaş öncesi dönemde hiçbir ciddi politik ve örgütsel eğitimden geçmemiş olan Macar işçi sınıfı, savaşın sarsıcı süreci ve Rusya'daki devrimlerin dolaysız etkisi altında, Macaristan'da devrime ve ardından Macar Sovyet Cumhuriyeti'ne varan olayların tam kalbinde yer alabilmiştir. Fakat öte yandan, bu yeterince olgunlaşmamış, sosyal demokrasiden köklü bir kopuşa varmamış süreç, sonuçta Macaristan devrimi ve Macar Sovyet Cumhuriyeti'nin trajik akıbetini de belirleyebilmiştir. Komünist liderlerin hataları bir yandan, pusudaki sosyal-demokrat liderlerin kritik andaki ihanetleri öte yandan, bir arada bu akıbeti kolaylaştırmıştır.

(Devrim edetek...)

Parti, sınıf, devrim!

Tunus ve Mısır'da milyonlarca insanı haftalar boyu sokaklara döken halk isyanları, dünya ve Türkiye solunun bir kesimi tarafından açık ya da örtülü biçimde emperyalizmin bölgeyi yeniden düzenleme hesabının bir ürünü sayılırken, öteki bir kesimi tarafından ise sınıfsal bakımdan şekilsiz ve politik bakımdan yönsüz bir yığın patlaması olmaktan öteye gidemeyen bu aynı olaylar kestirmeden "devrim" olarak nitelenebilmiştir. Bu iki değerlendirmede ortak olan yön, bilimsel bakıştan ve devrimci konumdan yoksunluktur. İlki geniş çaplı bu kitlesel patlamaların emekçi insanın ruhunda, bilincinde ve davranışında yarattığı ve etkisi kesin olarak yarının yeni mücadelelerine kalacak olan değişimleri görmezlikten gelirken, ikincisi devrimi şekilsiz ve kendiliğinden bir yığın patlamasına indirgemekte, devrimci sürecin öznel yönünü tümüyle gözden kaçırmaktadır.

Tunus-Mısır olayları ilkin, onyılların baskı, sömürü ve emperyalizme uşaklık politikalarının en durgun görünen toplumlarda bile ne denli muazzam bir sosyal-siyasal patlayıcı madde birikimi yarattığını, bunun en beklenmedik olaylarla nasıl alev alabildiğini ve emekçilerin muazzam yığınını haftalarca yatışmayan bir öfke ve mücadele kararlılığı ile sokağa döküldüğünü göstermiştir. Aynı olaylar ikinci olarak, ezeni ve ezileni kapsayan genelleşmiş bir ulusal bunalıma ve normal zamanlarda tümüyle atalet içinde olan milyonlarca emekçideki geniş çaplı hareketlenmeye rağmen, eğer toplumun emekçilere önderlik etmek yeteneğine sahip sınıfı gerekli devrimci inisiyatifi ortaya koymıyorsa ve devrimci parti çok yönlü çabalarıyla bunu kolaylaştıran, güçlendiren ve yönlendiren bir konumda değilse, olayların devrime doğru büyümediğini ortaya koymuştur.

Bu iki sonuç bir arada, bir yandan en durgun görünen toplumlarda bile devrimin büyük potansiyel olanakları

nı, fakat öte yandan ise devrimci sınıf ile devrimci partinin hazırlığının olayların seyrindeki belirleyici önemini göstermektedir. Devrimler tarihi devrimci durumların ancak devrimci sınıf hazırına devrime dönüşebildiğine ve devrimin ise ancak devrimci sınıfa önderlik edebilen devrimci partiler tarafından zafere taşınabildiğine tanıklık etmektedir.

2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi'nin yükselttiği "**Parti, sınıf, devrim!**" stratejik şiarının anlamı ve önemi buradadır. Bu şiar devrimci parti ile devrimci sınıfın devrimci organik birliğini vurgulamakta, bunu da devrimin kendisine ve elbette ki zaferine bağlamaktadır. Böylece hem bugünün en temel, en öncelikli görevine, yani devrimci parti ile sınıfın devrimci birliğine, hem de bunun devrimin ve zaferinin biricik gerçek güvencesi olacağı olgusuna bir arada işaret etmektedir. Bugünün dünyasında devrimci partinin toplumun gerçekten devrimci biricik sınıfıyla devrimci organik birliği, toplumsal çatışmayı devrime doğru büyütmenin ve devrimin zaferini hazırlamanın zorunlu koşuludur. Devrim için devrimci sınıfın hazırlığı ve inisiyatifi, devrimin zaferi içinse öncü devrimci parti, olmazsa olmaz koşullardır.

Bütün bunlardan günümüz dünyasında her gerçek devrimci partiyi bekleyen en temel, en dolaysız, en öncelikli görev de kendiliğinden çıkmaktadır: Kendi toplumunun işçi sınıfını devrime hazırlamak, kendi devrimci hazırlığının esas kapsamını bununla anlamlandırmak, aynı anlama gelmek üzere, parti ile sınıfın devrimci birliğini hergünkü mücadele içinde geliştirip güçlendirerek geleceğe taşımak. Bu aynı zamanda bugünkü koşullarda proleter dünya devrimi sürecine en büyük, en anlamlı katkı, dolayısıyla proletarya enternasyonalizminin de en temel gereklerindendir.

(TKİP IV. Kongresi Bildirgesi'nden..., Ekim 2012)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.family.org>

Corona virüsü ve küresel ekonomiye etkisi

A. Engin Yılmaz

Çin'de ortaya çıkıp 60 ülkeye yayılan, 83 binden fazla kişide tespit edilen Corona virüsü (SARS-CoV-2), 2 bin 900'den fazla kişinin ölümüne neden olmuş durumda. Önü alınamayan salgın küresel ekonomiyi de sarsmış bulunuyor. ABD'den sonra en büyük ikinci ekonomi olan Çin Halk Cumhuriyeti'nde yaşananların küresel ekonomi üzerindeki etkilerine dikkat çekiliyor ve kötü senaryolar yazılıyor.

G20 ülkelerinin maliye bakanlarını bir araya getiren toplantının ana temalarından biri, salgının ekonomik büyüme üzerindeki etkileri oldu. IMF şefi Kristalina Georgiewa, Ocak 2020'de açıklanmış olan büyüme tahminlerini düşürdü. Virüsün daha da yayılması, kontrol altına alınmasının uzun sürmesi durumunda daha ağır sonuçlara hazır olduklarını belirtti.

Küresel ekonomiyi darbe vuran Corona virüsü, gıda, oyuncak, tekstil, otomotiv, turizm, teknoloji, akıllı cihazlar endüstrisi, havacılık vb. alanlar üzerinde önemli etkide bulunuyor. Ekonomiye etkilerini anlamak için ekonomik verilerin beklenmesine gerek olmadığını belirten ekonomistler, sadece havayolları ve otellerin rezervasyon düşüşlerine bakmanın yeterli olduğunu söylüyorlar. "Corona virüsünün yükü, ABD ile Çin arasındaki gümrük anlaşmazlığından daha büyük olacak" inancında olanlar, FED'in (ABD Merkez Bankası) gelecek ay faiz oranlarını düşürmesini beklediklerini açıklıyorlar.

Virüsün hızla yayılması sonucu ekonomide çöküş korkusuyla borsalarda düşüşler yaşanıyor. Uluslararası hisse senedi piyasalarında 2008 mali krizinden bu yana en karanlık dönemin yaşandığı, şirketlerin borsalardaki değerinin 5 trilyon dolar düştüğü iddia ediliyor. Dow Jones hisse senedi endeksi Perşembe günü 1.200 puan, yani yüzde 4,4 oranında değer kaybetti.

Salgın nedeniyle uluslararası etkinlikler ve ticari fuarlar iptal ediliyor. Barcelona'daki mobil iletişim fuarı ile Singapur havacılık fuarı iptal edildi. Pekin'deki otomobil fuarı ertelendi. Saat şirketi Swatch, Zürih'teki fuarını, Basel ise karnavalı iptal etti. Köln'deki şekerleme fuarı, Berlin'deki Fruit Logistica ve Nürnberg'deki oyuncak fuarı gibi bir dizi etkinlik de iptal edilenler arasında.

IMF Başkanı, durumun vahametine işaret ederek, virüsün ekonomik sonuçlarından hareketle küresel işbirliğinin şart olduğunu açıkladı. G7 ülkelerinin maliye bakanları da salgının ekonomik büyümeye etkilerini hafifletecek tedbirleri ele aldılar.

OTOMOTİV SEKTÖRÜ

Salgın tüm dünyadaki otomobil sektörünü etkiliyor. İtalyan-Amerikan ortaklı bir şirket Sırbistan'daki fabrikalarından birinin Çin'den teslimat eksikliği nedeniyle durduğunu açıkladı. Volkswagen (VW) Ocak ayında Çin'deki satışlarında yüzde 11 oranında düşüş yaşandığını bildirdi. Çin'de yeni otomobil satışları durma noktasına geldi. Çin Otomobil Üreticileri Birliği, Çin'de otomobil satışlarının yüzde 20 oranında düştüğünü açıkladı.

Alman otomobil üreticileri, ağırlıklı olarak Çin'den elektronik parçalar satın alıyorlar. VW'nin kuruluşu Skoda, Avrupa tesisleri için Çin'den parça temin ediyor. Çin otomobil üreticileri için elektronik bileşenlerin üretim yeri olarak merkezi bir rol oynuyor. Almanya'daki üreticiler ihtiyaç duydukları parçaları temin edemiyorlar ve üretimi durdurmak zorunda kalacaklarından endişe ediyorlar.

Meksika'daki otomobil fabrikaları da üretimlerini sürdürebilmek için Çin'e bağımlılar. Birçok parça Çin'deki üreticilerden tedarik ediliyor

TEKNOLOJİ ŞİRKETLERİ

Apple, Microsoft ve Qualcomm gibi teknoloji dünyasında kilit öneme sahip

şirketlerin ürünleri Çin'de üretiliyor.

Salgından en çok etkilenen ürünlerden biri akıllı telefonlar olacak. Zira Çin dünyanın en büyük akıllı telefon üreticisi ve ihracatçısı. Apple 17 Şubat günü üretim ve satışlarının salgından etkilendiğini duyurmuş ve dünya çapında iPhone temininde belli bir süre sıkıntı yaşanacağını bildirmişti. Bir piyasa araştırmasına göre, Çin'in ihraç edeceği akıllı telefon miktarında önemli oranda azalma olacak. İlk çeyrekte üretimin yüzde 30 oranında düşmesinden endişeyle duyuluyor.

Ekran, PC vb. cihazların üretiminde de önemli düşüşler yaşanacak. Çin tüm ekranların yüzde 55'ini ürettiği için, etkisi tüm dünyada hissedilecek. Bu nedenle PC ve TV monitörleri ile dizüstü bilgisayar fiyatlarının yükselmesi bekleniyor.

HAVAYOLLARI ŞİRKETLERİ

Uluslararası Havacılık Birliği, Corona virüsünün ilk çeyrekte havayollarına yaklaşık 5 milyar avroluk bir fatura çıkaracağını tahmin ediyor. Etkilerinin Mart ayı sonrasına da uzanabileceğini söyleyen uzmanlar, yeni salgının havayollarını SARS salgınından daha fazla vurabileceğini öngörüyor.

Lufthansa Çin'e uçuşların Nisan ayının sonuna kadar askıya alındığını açıkladı. Düşen talep nedeniyle Mart ayında İtalya'ya uçuş planı inceleniyor. Almanya'daki iç hat uçuşları da azaltılacak. American, Delta, United, British Airways ve THY gibi havayolu şirketleri de Çin'e uçuşlarını durdurdu. Kargo uçakları da salgından payına düşen alıyor.

TURİZM

Çin dünyaya en çok turist gönderen ülkelerden biri. Yılda 150 milyonu aşkın Çinli yurtdışına çıkıyor ve Çinli turistler en çok para harcayanlar arasında. Birleşmiş Milletler Turizm Örgütü'ne göre, Çinli turistler 2018 yılında yurtdışında 270 milyar dolar harcadılar. Corona virüsü nedeniyle seyahat kısıtlamalarından turizm çok ciddi bir şekilde etkilendi. Özellikle Yeni Zelanda, Japonya Tayland, Myanmar, Kamboçya ve Vietnam'da bunun etkileri çok büyük. Çünkü Çinli turistler bu ülkelere gelen toplam turistlerin en fazlasını oluşturuyor.

Avrupa ülkeleri de Çinli turistlerin yokluğunu hissetmeye başladılar. Örneğin Paris'i ziyaret eden Çinli turistlerin diğer ülke vatandaşlarına göre iki kat fazla harcama yaptığı, salgın nedeniyle lüks tüketim mallarının satışının ciddi oranda düştüğü ifade ediliyor. Corona virüsü korkusuyla turist kaybı yaşayan İtalya'nın turizm gelirlerinde de 5 milyar dolar düşüş bekleniyor.

Çin aynı zamanda Afrika'nın en çok ticaret yaptığı bir ülke. Kıtada petrolün yüzde 67'si Çin'e satılıyor. Ancak virüs nedeniyle Çin'in petrol talebi yüzde 20 dolayında geriledi ve bu nedenle petrol fiyatları düştü.

Afrika ülkelerinin Çin'e ihraç ettikleri en önemli ürünlerden bakır fiyatları da salgın nedeniyle düştü. Londra merkezli Denizaşırı Kalkınma Enstitüsü uzmanlarına göre "Afrika ülkeleri 4 milyar dolar civarında ihracat geliri kaybına uğrayabilir." İhracatçı konumundaki Latin Amerika ülkeleri de en fazla etkilenenler arasında.

Salgından en çok sanayileşmiş ve gelişmekte olan ülkeler etkilenmektedir. Çin'deki üretime bağımlılıkları ne kadar güçlüyse etkilenmeleri de o kadar güçlü olmaktadır.

Sonuç olarak, Corona virüsü salgınının bu yıl küresel ekonomide ciddi bir yavaşlamaya yol açacağı beklenmektedir. Asya-Pasifik bölgesi, Avrupa ve Kuzey Amerika'da daha da yayıldığı bir durumda, 2020 için beklenen büyümenin yarıya düşeceği tahmin edilmektedir.

Yararlanılan Kaynaklar:

Süddeutsche Zeitung, Handelszeitung, Handelsblatt

Hindistan'da ayrımcı-ırkçı yasaya karşı protestolar

Hindistan, "Vatandaşlık Değişiklik Yasası"na karşı süren kitlesel ve yaygın protestolarla sarsılıyor.

12 Aralık'ta yürürlüğe giren Vatandaşlık Yasası kapsamında, Pakistan, Afganistan ve Bangladeş'teki dini baskıdan kaçan Budist, Sih, Jain, Parsi, Hindu ve Hristiyanlar, kimliklerini ve Hindistan'da 6 yıldan beri yaşadıklarını kanıtlamaları halinde, Hindistan vatandaşlığını alabilecekler. Aynı koşullarda olan Müslüman göçmenler ise bu düzenlemenin dışında bırakıldılar.

Hindistan tarihinde ilk kez "din" vatandaşlığa alınmada bir kriter oldu.

YASA NEDEN ELEŞTİRİLİYOR?

Yeni Vatandaşlık Yasası, Hindu milliyetçisi hükümetin Hindu ulusuna ait bir Hindistan yaratmak için attığı ilk adım olarak görülüyor. Hindistan Ulusal Kongresi'nin (INC) eski lideri Rahul Gandhi, twitter'de paylaştığı bir yazısında; Modi hükümetinin bu adımını kuzeydoğu eyaletlerini etnik olarak temizlemeye yönelik bir girişim ve oradaki halkların yaşam tarzlarına ve Hindistan fikrine saldırı olduğunu ifade etti.

Yeni yasa ile 180 milyonun üzerinde bir nüfusa sahip olan Müslüman halk dışlanıyor, ikinci sınıf vatandaş yerine konuluyor. Birçoğunu vatansız bırakmak için atılan bir adım olduğu ifade edilerek, yeni yasa sert bir biçimde eleştiriliyor.

YASAYA KARŞI PROTESTOLAR YAYILIYOR

Vatandaşlık Yasası daha tasarı halindeyken, Assam eyaletinde Müslüman öğrencilerin öncülüğünde protesto edildi. Gösteriler 15 Aralık'ta polisin Delhi Üniversitesi'ndeki göstericilere azgınca saldırmasının ardından tüm ülkeye yayıldı. Aynı gece Hindistan'ın tüm üniversitelerinde protestolar yaşandı. Öfke sokağa taşı, gösteriler giderek kitleselleşti. Protestolar üç aydır sürüyor.

Gösterilerde başta Müslüman öğrenciler ve gençler yer almış olsalar da, protestolar etnik grupların ve kastların, mezhepsel ve dinsel kimliklerin ötesine geçerek, Hindistan'ın dört bir yanına yayıldı. Protesto gösterilerinde en ön safta yer alan kadın öğrenciler ve kadın emekçiler, eylemlerin sürükleyici gücü oldular. Milliyetçi şoven BJP (Hindistan Halk

Partisi) hükümeti, gösterileri bastırmak için bu bölgelere 6 binin üzerinde polis ve asker gönderdi. Başta başkent olmak üzere büyük kentlerde beşten fazla kişinin bir arada durması yasadışı ilan edildi. Cep telefonu ve internet üzerinden iletişim engellendi.

Hindistan Cumhuriyeti Anayasası'nın ilk yürürlüğe girdiği gün olan 26 Ocak kutlamaları esnasında, 250 kentte yüzbinlerce kişi, faşist Başbakan Modi'nin kağıtsız Müslüman göçmenleri ve Müslüman halkı dışlayan yasasına karşı protesto yürüyüşleri gerçekleştirdi. Gösterilere azgınca saldıran polis 25 kişiyi katletti.

23 Şubat'ta milliyetçi BJP'nin yerel lideri Kapil Mişra eylemlerin bitirilmesi emrini verdi. Sosyal medya üzerinden yaptığı çağrı ile faşist Hindu çeteleri harekete geçti. Hindu milliyetçisi paramiliter bir örgüt olan RSS çeteleri aynı gece "Yaşasın Lord Rama!" sloganları eşliğinde demir çubuk ve sopalarla göstericilere saldırdı. Müslüman göçmenlerin yaşadığı yoksul mahalleler ateşe verildi, camiler yakıldı, gazetecilere saldırıldı. Çatışmalarda 40'a yakın kişi yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı.

BU SÜRECE NASIL GELİNDİ?

Vatandaşlık yasası Hindu milliyetçisi BJP hükümetinin Müslüman emekçi halka karşı sürdürdüğü provokasyonların son adımı oldu.

Başbakan Narendra Modi ve onun milliyetçi BJP hükümeti, 2014 yılında Hindistan sermayesi tarafından, onların ihtiyaç duyduğu saldırıların en sert şekilde hayata geçirilmesi için iktidara getiri-

di. Modi hükümeti, 2019 yılına geldiğinde, işçi ve emekçi kitleler nezdinde tüm güvenilirliğini yitirdi. İşsizlik rekor düzeye ulaştı. Ülkede üç genel grev gerçekleşti. Tarım politikalarına karşı ülke yoksul köylülüğün protestolarıyla sarsıldı.

Gericici hükümetin imdadına, 14 Şubat'ta Hindistan'ın kontrolündeki Cammu Keşmir eyaletinde 40 Hint askerinin öldürüldüğü saldırı yetti. Hindistan 11 gün sonra Pakistan'ın sınır bölgesine saldırdı. "Terör kampı"nı bombaladıklarını ve 300'ün üzerinde "terörist"i öldürdüklerini açıkladılar.

Mayıs 2019'da bu atmosferde gerçekleşen seçimleri, sermayenin desteği sayesinde Modi ve partisi kazandı. İkinci döneminin ilk altı ayında BJP hükümeti bir taraftan Hindu hakimiyetinin yerleştirilmesi yönüyle sert adımlar atarken, yanı sıra sermayenin çıkarları doğrultusunda neo-liberal saldırılara hız verdi. İşçi sınıfı ve yoksul halklara karşı saldırılar boyutlandı. İş yasalarındaki değişikliklerle taşeron işçiliğin yaygınlaşmasının ve grev hakkının kısıtlanmasının önü açıldı. Yeni bir özelleştirme dalgası başlatıldı. Kapitalist tekellere geniş imtiyazlar verildi, vergileri büyük ölçüde düşürüldü.

Çoğunluğu gençlerden oluşan 70.3 milyon üzerindeki işsizler ordusu her geçen gün büyüyor, işçi ve emekçilerin hak arama mücadeleleri görmezden geliniyordu. Tüm bunlar işçi ve emekçi kitlelerde öfkeyi büyüttü, mücadele dinamiklerini besledi.

Modi hükümeti işçi sınıfını bölmek ve büyüyen direnişe karşı Hindu şovenizmi kullanmak için Müslüman azınlığa yö-

nelik bir dizi provokatif saldırı gerçekleştirdi. 5 Ağustos'ta çoğunlukla Müslüman emekçilerin yaşadığı yarı özerk Cammu Keşmir'in özerklik statüsünü kaldırdı. Bu bölgeye on binlerce asker yığıldı, binlerce kişi gözaltına alındı, aylarca cep telefonları ve internete erişim engellendi. Aralık ayında ise ayrımcı ırkçı Vatandaşlık Yasası parlamentodan geçirildi.

Tüm baskılara ve saldırılara rağmen yasaya karşı gösteriler yaygınlaştı ve kitleselleşti.

GENEL GREV VE HİNDİSTAN İŞÇİ SİNFİNİN BİRLEŞTİRİCİ ROLÜ!

8 Ocak'ta Hindistan tarihinin en büyük genel grevi yaşandı. Yaklaşık 250 milyon işçi ve emekçi, Narendra Modi liderliğindeki hükümetin Hindu şovenizmini körüklemesine, kısıtlamalara, özelleştirmelere ve ağırlaşan iş yasasına karşı bir günlük genel greve gitti.

Tüm halklardan, kastlardan, farklı dil ve dinlerden, farklı renklerden ve farklı ülkelerden gelen kadın-erkek işçi ve emekçiler, gençler, Modi hükümetine, onun işbirlikçi Hindu müttetiklerine ve şoven provokasyonlarına karşı ortak bir cepheye birleştiler. Diğer taleplerin yanı sıra Müslüman halkı dışlayan yasa yürürlükten kaldırılmasını talep ettiler. Hindistan'da yaşayanların vatandaşlıklarına "kanıt" sunmaya zorlama planının geri çekilmesi için çağrı yaptılar.

İşçi ve emekçilerin ülke çapında bu görkemli ayağa kalkışından telaşa kapılan Modi ve onun milliyetçi şoven partisi, 26 Ocak'ta yüzbinlerce kişinin katıldığı gösterilere azgınca saldırarak, onlarca kişiyi katletti. Şimdi de paramiliter faşist çeteleri kullanarak gösterileri bastırmaya çalışıyor.

Hintli işçiler, Hindu ve Müslüman öğrenciler tüm bu saldırıların sadece Müslüman halka yönelik olmadığını, sermaye sınıfının asıl hedefinde Hindistan işçi sınıfının ve emekçi kitlelerinin, onların kazanılmış haklarının olduğunu biliyor ve bu bilinçle hareket ediyorlar. Sınıf kimliği ile hareket eden işçi ve emekçiler burjuvazinin böl ve yönet politikalarını böylece boşa çıkarıyorlar. Görkemli 8 Ocak genel grevi ile tüm ezilenler, işçi sınıfının birleştirici gücünü bir kez daha yaşayarak görmüş bulunuyorlar.

Manuşyanlar göçmenlere yol gösteriyor!

İ. Manuşyan

Dünya yeni bir göçmen dalgası içerisinde insanlığın acıları üzerine dramatize edilmiş hikayelere odaklanıyor. Türkiye'nin açtığı sınırların hiçbir anlamı yok. O sınırlar kapalıyken de binlerce göçmen yine yollardaydı. Ve emperyalistlerin savaşlarından, kapitalizmin sömürsünden kaçış arayışlarındaki göçmenlerin acı dolu nice hikayesi var. Akdeniz'in deniz yatağı göçmen mezarlığına dönerken, Avrupa kıtasına ayak basanların da çileleri bitmiyor. Fakat Türkiye'nin "sınırları açtık" demesinin üzerinden göçmenler yeniden tartışılırken, sanki tarih bize bir şey hatırlatmak istercesine sesleniyor. Aradan geçen yıllara rağmen göçmenler adına hiçbir şeyin değişmediğini gösteriyor.

21 Şubat 1944 tarihi, Fransa'da ikinci emperyalist paylaşım savaşı açısından direnişin simge tarihidir. Çünkü Fransa resmi tarihi artık onları gölgede bırakmış, General De Gaulle Fransa'nın kurtarıcısı mesihi olarak yansıtılmış olsa da, "Kızıl Afiş" denildiğinde hala toplum içerisinde göçmenler hatırlanıyor. Nazilere karşı 24 değişik etnik kökenli göçmenden oluşan ve Misak Manuşyan grubu olarak bilinen bir grup Fransa'da direnişin ilk örgütleyicileridir. Ama 76 yıl sonra bu direniş artık partizanların direnişi olarak anılmıyor. Sadece Manuşyan üzerinden şair olması ya da Ermeni olması öne çıkarılıyor.

Bu sene Fransa'nın güneyindeki Valence kentinde gerçekleştirilen Manuşyan anması bu tablonun ibretlik bir özeti gibi. Valence kentinde bir heykel ile Manuşyan grubunun anılması başlangıçta ilginç görünüyor. Zira, direniş örgütü Paris'te oluşturulmuştur ve Valence kentinin konuyla tek bağlantısı Ermeni cemaatinin bu kentte yoğun olmasıdır. Olayın daha ilginç yanı, bu Ermeni cemaatinin talebiyle yaklaşık 20 yıl önce buraya bir plaket asılmış ve bugün "verilen değerden ötürü" bir heykelle anıtın daha görünür kılınmış olmasıdır. Politik içeriğinden yoksunlaştırılmış bir Manuşyan yaratan belediye başkanı, "Fransa için öldüler" ezberine sarılarak, Manuşyan'ın eşine yazdığı son mektupla günü kurtarıyor. Yerel seçim öncesi Ermeni oylarına talip olmanın yön verdiği bu pratik, geçmişin tüm izlerini ise örtmeye yönelik bir manipülasyon girişimidir. Yine bir Ermeni olan heykeltıraş Toros'un "insanlığın

çektığı acı"yı temsil eden bir çalışması ile Manuşyan yad ediliyor. Diğer 23 yabancı ise anmada silikleştiriliyor.

Fransa resmi tarihi ve düzen temsilcileri unutturmaya, içeri boşaltmaya çalışsa da Manuşyanlar dünya devrim tarihine ait değerlerdir. Bundan dolayı Manuşyanlar'ı anlamak, göçmenlerin toplumun dönüştürücü mücadelesinde özne olduğunu yeniden görmek için, onların pratiklerine yeniden bakmak gerektirir.

Onlar Fransa'da yaşıyorlardı ve Fransa'daki ilk direniş grubuydular. Nazilerin azgın saldırganlığı karşısında burjuva Fransa teslim olurken, onlar komünist bilinçle örgütlendiler. Onlar hiçbir zaman sadece Fransa için dövüşüp, Fransa için ölmediler. Manuşyanlar için tek kurtarılacak toprak Fransa değildi. Manuşyan daha 30'lu yılların ortasında Komintern üyesi bir grupta mücadele yürütüyor, İspanya iç savaşı başladığında Cumhuriyetçilere yardım komitesinde yer alıyordu. Celestino Alfonso, doğduğu topraklara Cumhuriyetçilerin saflarında dövmek için dönmüş, faşistlerin toplama kamplarından kaçıp Fransa'daki direnişin parçası olmuştu. Kadın devrimcilerin örnek aldığı Olga Bancic ise 12 yaşında fabrikada çalışmaya başlamış, çocuk denilecek yaşta greve katıldığı için tutuklanmıştı.

Manuşyanlar'ın her biri mücadelelerin içerisinde gelmiş, göç ettikleri topraklardan kavga rüzgarını getirmişlerdi. Fransız değillerdi ama Fransa'dan kaçmak yerine direnişi örmeyi seçtiler. Onlar inandıkları düşüncenin insanlığın kurtuluşunu getireceğini bilerek, kızıl bayrak altında dövüşüp, kızıl afişle uğurlandılar.

Onlar sadece Manuşyan'a bağlı bir insan grubu değillerdi. Fransız Komünist Partisi'ne bağlı olarak örgütlenen Paris Silahlı İşçi ve Partizan Grupları'ndandılar. Manuşyan Göçmen Emekçiler'den bu gruba katılmıştı. Manuşyan da, onu gruba katan Yahudi Boris Holban da göçmendi. Grup üyeleri Ermeni, İtalyan, Polonyalı, Macar, Rumen ve İspanyol ve Fransız'dı (24 kişiden 3'ü Fransız'dı). Ancak onların ilk sıfatları etnik kimlikleri değil, komünist olmalarıydı. Şiddete mesafeli olan Manuşyan, bu direniş örgütünün neferliğini de üstlendi, günü geldi komutanı da oldu, Direniş grubunun Nazilerin resmi teşhirindeki bilançosu, 56 suikast, 150 ölü, 600 yaralıydı. Nazi komutanlarına Paris sokaklarında korku saldılar. Bir günde işgal edilen Paris'te faşistleri elleri tetikte gezmek zorunda bıraktılar. General avcısı komünistler olarak, Nazileri cephe gerisinde çatışmaya zorladılar. Hitler'in imha savaşına karşı doğudaki orak-çekiçli direnişin batıdaki yüzü oldular.

Göçmen işçilerle başlayan direniş günbegün büyürken, Fransız burjuvazisi Nazilerin yanında saf tutmuştu. Vichy hükümeti Nazilere hizmeti, onlar yerine Drancy'de toplama kampı kurmaya karar vermiş, Manuşyanlar'ı yakalamak için büyük polis operasyonları başlatmıştı. Manuşyan grubu bu cenderede yakalandı. Manuşyan ve 22 yoldaşı Mont Valerien'deki zindanda aylar süren işkenceler ve yargılamaların ardından 21 Şubat günü infaz edildi. Grubun tek kadın üyesi ise toplama kampında, savaşın kaybedilmesi yakınlaştığında, giyotinle infaz edildi.

Manuşyanlar'ı katleden faşistler 15 bin afişle bunu herkese duyurmak istedikler. Fakat kızıl afiş o günden bugüne

uzanan bir direniş öyküsü oldu. Nazilerin teşhiri işçi ve emekçilere direnişin fedakar yüzlerini taşıırken, mücadeleye katılmı arttırdı. Ve Nazilerin yenilgisinde tüm ülkelerin partizanlarının ortak ismi oldu. Göçmen olmaları vurgulanarak yabancı düşmanlığı kışkırtılmak istenirken, aslında onların gerçek değeri öne çıkarıldı.

Manuşyan bu direniş örgütündeki komutanlığıyla öne çıktı. Aynı zamanda şair olması ile yansıtıldı. Manuşyan sadece şair değildi. Osmanlı topraklarında ailesini 1915 soykırımında kaybetmiş, birçok Ermeni gibi kurtuluş umuduyla Fransa'ya göç etmişti. Fakat daha geldikten 4 yıl sonra gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldı. Göçmen olmanın, ezilen sınıf olmanın yanında ikinci bir ezilmişlik anlamına gelmesi Fransa'da da aynen karşındaydı. İlk ekonomik krizde işten atıldı. Ancak etnik kimlik ayrımcılığına düşmeden mücadeleyi seçti. Sendikal çalışmalar yürütürken kendisi gibi Ermeni göçmenlerin örgütlenmesine ağırlık verdi. Marangoz ustası oldu. Sonra tornacılığa başladı. O şairdi, Ermeniydi ama hepsinden önce sınıf bilinçli bir komünistti. 6 Şubat 1934 krizinden sonra komünist hareketin anti-faşist militanlarına katıldı. Hiçbir zaman komünist partisi kimliğini bir kenara bırakmadı.

Manuşyan ismi Türkiye tarihi açısından da bir göç hikayesini barındırıyor. 1915 Ermeni Soykırımı'ndan kaçan Ermeni ailelerden biridir Manuşyanlar. Ve Fransa'ya sadece iki kardeş ayak basabilmişti.

Yani Manuşyanlar'ın kaderi değişmiyor sadece ismi değişiyor. Şimdi karşımıza Suriyeli bir aile olarak çıkıyor olabilirler. Fakat göçler tarihten de eski. Ve bugünün yanılsamasıyla emperyalist merkezler hala kurtuluş toprakları olarak görülebiliyor. Fakat gerçek kurtuluşun başka bir ülkeye göçte olmadığını, sosyalizm için mücadele etmek olduğunu Manuşyanlar çok iyi anlattı. İşte bugün onun için sadece şair ya da Ermeni olarak anmaya çalışıyorlar. Ve biz de bundan dolayı, bugünün göçmenlerinin de kurtuluşunun sosyalizm mücadelesinde olduğunu söylüyoruz. Manuşyanlar hem göçmenlere hem de işçi sınıfına bayrak olup dalgalanıyor. Onların mücadele yolundan geçilmeyen hiçbir göç hikayesi kurtuluşa varamıyor!

İEKK'den İstanbul'da 8 Mart etkinlikleri

İşçi-Emekçi Kadın Komisyonları (İEKK), 1 Mart günü Avcılar ve Sarıgazi'de Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle eylem ve etkinlikler gerçekleştirdi.

AVCILAR'DA ETKİNLİK VE BASIN AÇIKLAMASI

İstanbul Avcılar'da "Özgürlük, eşitlik ve insanca bir yaşam için mücadeleyle!" şiarıyla gerçekleştirilen etkinlik devrim şehitleri için saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşunun ardından İEKK'nin hazırladığı 8 Mart sinevizyonu izlendi. Sonrasında İEKK adına konuşma gerçekleştirildi.

İEKK adına yapılan konuşmada dünyada ve Türkiye'de emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi ve bunun kadınlara yansımalarına değinildi. AKP'nin 17 yıllık iktidarı boyunca işçi-emekçi kadınlara yönelik saldırıları teşhir edildi. Ekonomik krizin, kirli savaş politikalarının en ağır faturasının işçi-emekçi kadınların omuzlarına yüklendiği söylendi. AKP iktidarının kölece çalışma koşullarıyla, geri ci söylemlerle, baskı ve şiddetle emekçi kadınları teslim almaya çalıştığı, ancak tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de kadınların sokaklarda olduğu ifade edildi. Önümüzdeki 8 Mart'ta da kitlesel olarak sokaklara çıkmanın önemi üzerinde duruldu. 8 Mart'ta devrimci şiarlarla Taksim'de olma çağrısı yapıldı. Konuşma kadınların gerçek ve kalıcı kurtuluşu için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı ile sonlandırıldı.

İEKK konuşmasının ardından etkinlik Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu'nun şiiir dinletisi ile devam etti. İlgiyle izlenen şiiir dinletisinin ardından müzik dinletisi gerçekleştirildi. Etkinlik 8

Mart'ta mücadeleyi büyütme çağrısı ile sonlandırıldı.

Avcılar Deprem Anıtı önünde gerçekleştirilen basın açıklamasında İEKK imzalı "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü! Özgürlük, eşitlik ve insanca bir yaşam için mücadeleye!" şiarlı ozalit, İEKK imzalı dövizler ve "DEVİRİM" yazısı açıldı. Eylemde gerçekleştirilen ajitasyon konuşmasında işçi-emekçi kadınlara yönelik baskı ve sömürü politikaları teşhir edildi. Kirli savaşı ve sömürüye karşı mücadele çağrısı yapıldı. 8 Mart'ın tarihsel çağrısına cevap verme, işçi-emekçi kadınların gerçek kurtuluşu için devrim ve sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı.

Ajitasyon konuşmasının ardından İEKK adına basın açıklaması gerçekleştirildi. İşçi-emekçi kadınlara yönelik saldırıların teşhir edildiği basın açıklaması şu sözlerle sonlandırıldı:

"8 Mart, çalışma saatlerinin düşürülmesi, oy hakkı, eşit işe eşit ücret talepleriyle fabrikalardan meydanlara akan kadın işçilerin mücadelesini, özgürlük ve eşitlik arayışını simgelemektedir. 8 Mart, kadınlara dayatılan çifte sömürüye ve ezilmişliği karşı, ücretli kölelik düzenine karşı örgütlenme ve mücadele çağrısıdır.

2020 8 Mart'ında mücadele alanlarına çıkararak bu çağrıya yanıt vermeliyiz. 8 Mart'ın resmî tatil olması, eşit işe eşit ücret, kreş hakkı, kadına yönelik şiddete karşı önlemler alınması, toplumsal yaşamın her alanında eşitlik vb. taleplerle fabrikalarımızdan, işyerlerimizden başlayarak örgütlenmeliyiz. 8 Mart, özgür, eşit ve insanca bir yaşam için bu baskı ve sömürü düzenine karşı taleplerimizi haykırdığımız, mücadeleyi büyüttüğümüz bir

gün olmalıdır."

Basın açıklamasının ardından 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde alanlarda olma çağrısı yinelandı. Son olarak hep birlikte coşkulu bir şekilde Çav Bella marşı söylendi.

Basın açıklamasına çevredeki emekçilerin ilgisi yoğun olurken basın açıklaması boyunca "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz!", "Yaşamak için sosyalizm!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Kadın erkek el ele örgütlü mücadeleye!", "Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!" sloganları atıldı.

SARIGAZI'DE 8 MART ETKİNLİĞİ

Sarıgazi'deki anma programı yaşamı köleleştirilmiş işçilerin, emekçilerin, kadınların, öğrencilerin, gençlerin selamlanması ile başladı. Hemen ardından 8 Mart'ı yaratan ve bugünlere taşıyan devrimci önderler ve mücadelede ölümsüzleşenler anısına saygı duruşu gerçekleştirildi.

İEKK'nin hazırladığı sinevizyon gös-

teriminin ardından İEKK adına bir konuşma gerçekleştirildi. Konuşmada emperyalist-kapitalist düzenin kriz, açlık, yoksulluk ve savaş üretmeye devam ettiğinden bahsedildi. Sömürü düzeninde işçi ve emekçilerin yoksulluğa ve köleliğe mahkûm edildiği, özellikle işçi-emekçi kadınların çifte sömürüye maruz kaldığı vurgulandı. Kapitalist düzende kadınların ucuz iş gücü olarak görüldüğü ve kriz bahanesiyle ilk işten atılanların kadınlar olduğu anlatıldı. Kadın işçilerin çalışma koşullarının daha da esnekleştirildiği, sömürünün dizginsiz bir şekilde sürdüğü belirtildi. Ev işlerinden çocuk bakımına kadar yaşamın yeniden üretilmesi alanlarında kadınların yaşadığı pek çok sorun olduğu, kadınların yaşamın her alanında mobbinge uğradığı, şiddete, tacize ve tecavüze maruz kaldığı aktarıldı. Yaşanan sorunlar karşısında tek çözümün örgütlü mücadele olduğu vurgusu yapıldı. İEKK adına yapılan konuşma savaşı, sömürsüz ve sınıfsız bir yaşam için sosyalizm mücadelesini büyütme çağrısı ile bitirildi.

Konuşmanın ardından "Kasten İyi Hal" adlı oyun sergilendi. Tiyatro oyununda kadın cinayetleri ve kadın işçilerin yaşadığı sorunlar anlatılırken, bunların karşısında kolluk, yargı ve devletin tutumu teşhir edildi.

Tiyatro gösteriminin ardından müzik dinletisi başladı. Hep birlikte söylenen marşların, türkülerin ardından halaylarla dinleti bitirildi.

Coşkulu geçen program 8 Mart günü gerçekleştirilecek eylem ve etkinliklere yapılan çağrı ile bitirildi.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

MİB'den 8 Mart toplantısı

Metal İşçileri Birliği Bursa'da 8 Mart gündemli toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda ilk olarak İşçi Emekçi Kadın Komisyonları tarafından hazırlanan sinevizyon gösterildi.

Sinevizyon gösteriminin ardından yapılan konuşmada 8 Mart'ın tarihsel ve sınıfsal önemine değinildi. Kadınlar üzerindeki çifte baskı ve sömürünün de, işçilerin yaşadığı ağır sömürü koşullarının da, yaşanan savaş ve yıkımların da sorumlusunun sömürü düzeni olduğu ifade edildi. Tarihsel olarak kadının ezilmişliğinin kökenleri anlatıldı.

Tüm bu sorunları aşmak için örgütlenme

mücadele ve dayanışmanın önemi vurgulandı.

Ardından söyleşiye geçildi. Söyleşide başta kadın işçiler, işyerlerinde yaşadıkları sorunları anlattılar. Tek başlarına da olsa direnmenin önemine dikkat çektiler. Birlikte hareket etmenin önemini vurguladılar. Söz alan diğer işçiler ise toplumda yaşanan sorunlara örnekler verdiler. Yan yana gelmenin, örgütlü olmanın gerekliliğine işaret ettiler.

Söyleşi, mücadele alanlarında daha güçlü olma ve 8 Mart günü Bursa'da gerçekleşecek eyleme katılma çağrısıyla son buldu.

KIZIL BAYRAK / BURSA

Ücretsiz PDF - Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Şubat ayında 22 kadın öldürüldü

**TACİZE, TECAVÜZE,
KADIN CİNAYETLERİNE,
KADINA YÖNELİK
ŞİDDETE SON!**

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu (KCDP) şubat ayı raporunu açıkladı. Şubat ayında 22 kadının öldürüldüğü belirtilen raporda şunlar ifade edildi:

“Bu ay 22 kadın cinayeti işlenmiş, 12 kadın şüpheli bir şekilde ölü bulunmuştur. 15 kadının neden öldürüldüğü tespit edilemedi, 2’si ekonomik, 5’i boşanmak istemesi, barışma isteğini reddetmesi, arkadaşlık isteğini reddetmesi gibi kendi hayatına dair karar almak isterken öldürüldü...”

Şubat ayında öldürülen 21 kadının 1’inin kim tarafından öldürüldüğü tespit edilemedi, 8’i evli olduğu erkek, 5’i bir tanıdık, 3’ü birlikte oldukları erkek, 3’ü oğlu, 1’i babası, 1’i de eskiden birlikte olduğu erkek tarafından öldürülmüştü.”

Bununla beraber raporda kadınların çalışma durumunun tespit edilemediği belirtildi. Şubat ayında öldürülen kadınların 17’sinin koruma kararının olup olmadığı bilinmezken; 5’i için böyle bir karar olmadığı belirtildi.

TÜRKİYE KADIN MECLİSİ

9 Şubat’ta İstanbul’da gerçekleşen Türkiye Kadın Meclisi’nde alınan kararlar ise raporda şu şekilde sıralandı:

“1-Kadın cinayetlerini durdurmak için: 6284 ve İstanbul Sözleşmesi’nin her bir maddesini uygulatacağız.

2-Hiçbir şiddet karanlıkta kalmayacak. Şüpheli kadın ölümlerini açığa çıkaracağız.

3-Tüm toplum ve kadınlar için adaleti

mücadelemizle sağlayacağız.

4-Las Tesis’te olduğu gibi dünyadaki kadınların eşitlik mücadelesi ile mücadelemizi buluşturacağız.

5-İşsizliğe, sendikasızlığa, emeğimizin yok sayılmasına karşı, ekonomik eşitsizliği durduracağız.

6-Genç kadınlar cinsiyetçiliğe, eşitsizliğe, gerici eğitime karşı Üniversite Kadın Meclisleri ile mücadeleyi tüm kampüslerle yayacak.

7-Şehirleri, ülkeyi, dünyayı kadınlar da yönetecek.

8-Asla yalnız yürümeyeceksin diyen kadınların mücadelesini Türkiye’nin dört bir yanına yayacağız.”

Raporda ayrıca KCDP olarak 8 Mart’ta meydanlarda olacakları vurgusu yapıldı.

Polisin saldırısına uğrayan kadınlara dava

Şili’de kadınların polis ve devlet şiddetine karşı yaptıkları ‘Las Tesis’ dansı dünya çapında kadına yönelik şiddete karşı bir gösteriye dönüşmüştü. Türkiye’de ise kadın düşmanı AKP iktidarı, haklarını arayan, şiddete karşı eylem yapan kadınlara tahammülsüzce saldırmıştı. Danslı eylem yasaklanırken, bazı illerde kadınlar polisin saldırısına uğramıştı.

İstanbul Kadıköy’deki eyleme polisin saldırısında gözaltına alınan kadınlara dava açıldı. “Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşe silahsız katılarak ihtarla rağmen kendiliğinden dağılmama” iddiasıyla 6 kadın hakkında 3 yıla kadar hapis cezası istendi.

İstanbul Anadolu Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından hazırlanan iddianamede, “Grubun müzik eşliğinde aslen İspanyolca olan ve Türkçe’ye tercüme edilmiş bildirilerdeki şarkıyı söylemeye başladığı sırada kolluk tarafından 3 defa dağılmaları yönünde uyarıldığı, yasal uyarılara rağmen grup dağılmamıştır” denildi.

İddianamede Ayşen Ece Kavas, Fidan Ataselim, Nisa Kör, Seda Elhan Barbaros, Sevda Yeniköylü, Yaprak Okatalı’nın, “Kanuna aykırı toplantı ve yürüyüşe silahsız katılarak ihtarla rağmen kendiliğinden dağılmama” iddiasıyla 6 aydan 3 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılmaları talep edildi.

Bursa ve Adana’da kadın cinayetleri

Kadına yönelik şiddet her geçen gün artıyor. AKP iktidarı tüm kurumları ile kadına yönelik şiddeti besleyecek politikalar ortaya koyuyor. Çıkarılacak af yasası ile istismarcıların aklanması planlanıyor. Kadın cinayetlerinde katiller yargı tarafından cezasızlığa varan indirimlerle ödüllendiriliyor. Bu durum kadın cinayetlerini ve yaşanan vahşet düzeyini de arttırıyor.

Kadına yönelik şiddet ve baskılar, sadece yargı ve yasa yoluyla beslenmiyor. Töre, örf gibi düzenin geleneksel yargı sistemleri ile meşrulaştırılmaya çalışılıyor.

Kadını erkeğin ‘özel mülkü’ olarak gören Ortaçağ artığı zihniyet, AKP iktidarının topluma dayattığı dinsel gericilikle de besleniyor ve kadını tam bir köle haline getiriyor. Buna karşı gelen kadınlara yönelen şiddet ise “namus” adı altında normalleştirilmek isteniyor.

Bunun bir örneği de Adana’da yaşandı. “Kuma” olmayı reddeden Zeliha Armağan, kendisini kuma almak isteyen Osman Çiftçi tarafından vahşice katledildi. 21 Şubat’ta gerçekleşen katliam sonrası gözaltına alınan Osman Çiftçi ifadesinde, Armağan’ı, önce kumalığı kabul ettiği ama sonra vazgeçtiği için öldürdü-

ğünü belirtti.

Bursa’nın merkez Osmangazi ilçesinde ise Ulviye H. isimli kadın evinde eşi Hüseyin H. tarafından bıçaklanarak öldürüldü. Ulviye H.’nin yaralı halde yerde yatarken çocuğu tarafından bulunduğu belirtildi.

Sağlık ekiplerinin ilk müdahalesinin ardından özel bir hastaneye kaldırılan Ulviye H.’nin burada yapılan tüm müdahalelere rağmen hayatını kaybettiği açıklandı.

Olayın ardından Merinos Polis Karakolu’na giden Hüseyin H.’nin eşini bıçakladığını itiraf ettiği kaydedildi.

Devrimci Gençlik Birliği Türkiye Meclisi Sonuç Bildirgesi

Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

“Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz” şiarı ile İstanbul’da toplanan DGB Türkiye Meclisi başarıyla gerçekleştirildi. Baskı ve gericiliğin böylesine arttığı, geleceksizleştirme saldırıları sonucu sıra arkadaşlarımızın yaşamlarına son verdiği bir dönemde meclisimizi topladık. Meclisimize, çeşitli illerden ve birçok üniversiteden katılım sağlandı. Güçlü bir ön hazırlık süreci ile bir araya gelen yoldaşlarımızla birlikte on iki başlığı tartıştık.

1- Meclisimizde ilk olarak, “Eğitim Hakkı Mücadele Programı”nı gündemimize aldık. Yapılan canlı tartışmaların ardından içerisinde bir dizi talebin bulunduğu programımıza son halini verdik. Ardından Eğitim Hakkı Mücadele Programı’nı üniversitelerde gündemleştirme ve bir kampanya süreci örgütleme kararı aldık.

2- Ekonomik krizin toplum yaşamını derinden etkilediği, işsizlik, yoksulluk ve açlığın tırmandığı bir süreçte; AKP iktidarının birinci dereceden sorumlu olduğu ve derinleştirmek için çaba sarf ettiği Suriye savaşı da büyük yıkımlar yaratarak devam ediyor. Savaşın ve krizin faturası ise işçi ve emekçilerin, gençliğin yaşamını daha da katlanılamaz hale getiriyor. Her gün onlarca emekçi ve genç bu sorunlardan kaynaklı yaşamına son veriyor. En temel, yaşamsal ihtiyaçlara (sağlık, eğitim, vb) bütçe ayrılmazken Kanal İstanbul gibi sermayedarlara rant ve kâr sağlayacak projelere devasa bütçeler ayrılıyor. Bu ekseninde krizin ve savaş politikalarının yarattığı yıkımı sürekli olarak gençlik kitlelerine anlatacak “savaşa değil eğitime bütçe”, “Krizin faturasını kapitalistler ödesin” ekseninde bir çalışma öreceğiz. Bu topraklarda gençliğin anti-emperya-

Baskı ve gericiliğin böylesine arttığı, geleceksizleştirme saldırıları sonucu sıra arkadaşlarımızın yaşamlarına son verdiği bir dönemde meclisimizi topladık.

list duruşunu ve geleneğini sürdürmeye devam edeceğiz. Bu alanda yaşanan eylemli süreçlere öncülük edeceğiz.

3- Özgürlük ve gelecek bağlamında gençliğin öne çıkan sorunlarını da meclisimizde verimli tartışmalara konu ettik. Bugün toplumun tüm kesimleri gibi gençlik de büyük bir abluka altına alınmış durumda. Paralı eğitim uygulamaları sonucu yüz binlerce genç eğitimi bırakmak zorunda kalıyor. Ayrıca genç işsizlik tarihin en yüksek seviyesine gelmiş bulunuyor. Üniversite öğrencilerinin büyük çoğunluğu mezun olduğunda kendi işlerinde ve alanlarında çalışamayacaklarını düşünüyor. Bütün bunların yanında öz-

gürlük bağlamında da ciddi sorunlar yaşanıyor. Gençliğin söz söyleme ve örgütlenme hakkı sürekli olarak saldırı altında. Üniversitelerde ilerici muhalif gençliğe siyaset yasakları uygulanırken dinci-gerici ve faşist çetelere alan açılıyor. Bu faşist çeteler polis, ÖGB, rektörlük eliyle sürekli olarak ilerici ve devrimci öğrencilere saldırtılıyor. DGB olarak meclisimizde bu saldırılar karşısında mücadeleyi büyütmeye, gençliğin özgürlük talebini daha güçlü ifade etme kararı aldık.

4- Sermaye devleti ODTÜ, Boğaziçi Üniversitesi, İstanbul Üniversitesi, Ankara Üniversitesi gibi gençlik hareketinin önemli mevzilerine dönük özel bir saldırı

politikası yürütüyor. Gençlik hareketinin en diri ve dinamik unsurlarının bulunduğu bu üniversiteleri savunmak önemli bir sorumluluk olarak öne çıkıyor. DGB olarak saldırı altındaki üniversitelerin mücadele dinamiklerini kucaklayan bir bakış açısıyla, yeni dönemde “AKP-sermaye defol! Üniversiteler bizdir” şiarını yükselteceğiz.

5- Gençlik hareketi en durgun dönemlerinden birini yaşamaktadır. Ancak baskı ve saldırıların böylesine arttığı bir süreçte bile yer yer eylemli ve anlamlı tepkiler ortaya koyabilmektedir. İstanbul Üniversitesi’nde yaşanan yemekhane eylemleri, ulaşım zammı eylemleri, üniversite öğrencilerinin intiharları sonucu yapılan eylemlilikler, Ankara Üniversitesi’nde ve ODTÜ’de yaşanan faşist provokasyon ve saldırılara karşı yapılan eylemler bu olguya örnek verilebilir. Devrimci Gençlik Birliği olarak, parçası olduğumuz gençlik hareketi şahsında yaşanan bu kıpırdanmayı inisiyatifli, yaratıcı ve sürekli bir politik çalışmayla daha örgütlü zemine kavuşturmaya çalışacağız.

6- Bahar süreci 8 Mart ile başlıyor. Bahar sürecinde yer alan tarihsel mücadele günlerini güncel sorunlar üzerinden canlı bir şekilde işleyeceğiz. Eğitim Hakkı mücadele Programı’nda yer alan taleplerimizi de bahar gündemleri ile birleşik bir tarza ele alacağız.

7- Devrimci Gençlik Birliği’nin işleyişi meclisler üzerinedir. Üniversitelerimizde söz, yetki ve karar hakkının olduğu DGB Meclisleri kuracak, bu meclisleri güçlendireceğiz. Bugün birçok üniversitede açık siyasal çalışma saldırılar ile karşılanmaktadır. Buna karşı mücadelede yeni yaratıcı yol ve yöntemler geliştireceğiz.

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Üniversitelerde faşist saldırılar tırmanıyor

Bunlara 3 Mart’ta Ankara ve Boğaziçi üniversitelerindeki yeni saldırılar eklendi.

DTCF’DE FAŞİST PROVOKASYON

Ankara Üniversitesi DTCF’de yeni bir faşist provokasyon yaşandı. Ardından, sonrasunda serbest bırakıldı.

polis “bomba arama” bahanesi ile üniversiteye girerek ilerici öğrencileri gözaltına aldı.

Gözaltına alınanlar arasında bir DGB’li, iki DGD’li ve bir SEP’li öğrenci yer aldı.

Gözaltına alınan öğrenciler daha sonra serbest bırakıldı.

BOĞAZİÇİ’NDE TGB PROVOKASYONU

Faşist TGB çetesi, Boğaziçi’nde Marksist Fikir Topluluğu’nun 8 Mart çağrısı için astığı afişlerin tamamını bayrakla kapatarak provokasyon yaratmak istedi. MFT’li bir öğrencinin afişin kapatıldığını görüp faşistleri uyarması üzerine, faşistler öğrencinin üzerine yürüyerek darp etmeye çalıştı. Öğrenciler faşist provokasyon sonucu bir araya gelerek saldırı girişimini teşhir etti. ÖGB de ilerici devrimci öğrencilere saldırmaya çalıştı.

AKP iktidarının üniversitelere dönük saldırganlığı giderek artıyor. İlerici birikimin tasfiyesi anlamına gelen birçok adım atılırken, ilerici devrimci öğrenciler üniversitelerden uzaklaştırılmaya çalışılıyor.

Bu saldırganlıkta, devletin kontrolündeki faşist çeteler de özel olarak rol alıyor. Polis ve ÖGB tarafından kollanan çeteler, ilerici öğrencileri hedef alıyor.

Bu çerçevede ODTÜ, Ankara Üniversitesi, Boğaziçi Üniversitesi’nde son günlerde birçok provokasyon yaşandı.

Faşist baskılarınız da devlet terörünüz de bizleri yıldırmadı, yıldırmayacak!

Ankara'da gözaltına alınıp adli kontrol şartıyla serbest bırakılan DLB'lilerle yaşadıkları gözaltı sürecini konuştuk.

28 Şubat Cuma günü, bildiri dağıtım esnasında gözaltına alındınız. Durumu anlatır mısınız?

Biz önce Tuzluca'yı Anadolu Lisesi önünde, *Liselilerin Sesi* dergisinin dağıtımını yaptık. Ardından lise karşısında beklemekte olan kalabalığa "Geleceğimize sahip çıkıyoruz, 8 Mart'ta alanlara!" şiarlı bildirimizi dağıttık. Dağıtım bittiği sırada okul polisi yanımıza geldi ve kimliklerimizi istedi. Kimliklerimizi isterken, "siz kimsiniz, kim oluyorsunuz" gibi bir üslup kullanarak, bağırıma başladı. Sürekli olarak elini kaldırıyor ve bize çıkışıyordu. Bu durum üzerine biz de "bizler devrimci öğrencileriz" dedik. Hemen ardından bize saldırmaya yöneldi. Doğalında, biz de kendimizi savunmak istedik ancak etrafımıza biriken kalabalık içerisindeki faşist öğrenciler de üzerimize saldırdı. Etrafta; öğrenci, esnaf ve mahalleli toplanmıştı ancak fiziken duruma müdahale edilmedi. Biz o sırada ajitasyon çekerek, etraftaki kalabalığın tepki göstermesini sağladık ancak yine de tam anlamıyla bir taraflaşmadan bahsedemiyoruz. Yine de polisin saldırgan tutumu teşhir edilmiş oldu. Yaklaşık olarak 45 dakikalık bir süre sonra ekip araçları geldi ve sürüklenerek gözaltına alındık.

Gözaltında neler yaşadınız?

Gözaltı süresi boyunca sürekli olarak "zaten o kadar şehidimiz var. Sizin gibi teröristlere gününü göstereceğiz" gibi sözlü tacizlere maruz kaldık.

Sürüklenerek karakola götürüldük. Bu sırada birçok küfür eşliğinde, sağdan soldan tekmeler atılıyordu. Karakola girer girmez bizi ayırdılar. Erkek yoldaşı karanlık bir odaya alıp, dakikalarca dövdüler. İçeriden "Yürüyebilecek misin? Şimdi akıllanmışsındır" cümleleri duyuluyordu. Beni ise zorla bir odaya kapattılar. Bu sırada ikimiz de ters kelepçeliydik. Önce kamerasız bir oda aradılar. Daha sonra bulamayınca "Olsun kamera altında çıplak arama yaparız biz de" dediklerini duydum. Ancak beni mescide götürüp, burada çıplak arama yaptılar. Çıplak aramayı asla kabul etmeyeceğimi söyleyerek direndim ancak ellerim ters kelepçeliydi ve 3 kadın polis, adete üstüme çullandı ve çıplak arama yaptı. Ardından

pantolonumun düğmesini kapatmadılar ve içeri erkek polisleri aldılar. Biri yüzüme bakmak istedi fakat kafamı çevirince, çıplak olan ayağımı ezdi. Yine yüzüne bakmayınca, "bunlar da hiç kibarlıktan anlamıyor" diyerek odadan çıktı.

Ardından darp raporu için hastaneye götürüldük. Erkek yoldaşın omzu incinmişti. Buna dair rapor aldık ancak polisler raporu dalga geçercesine yırtıp attılar. Sağlık kontrolü sonrası yine ters kelepçe yapmaya çalıştılar ve hastanenin ortasında işkenceyle ters kelepçe yapıldı. Bu durum her sağlık kontrolü sonrası devam etti. Gözaltı süresi boyunca toplamda 6 saat ters kelepçeyle tutulduk.

Hemen sonra tekrar karakola götürüldük. Bu kez "Araçtan incek misiniz?" diye sormadan araçtan yere fırlatıldık. İlk kez o anda yan yana koyulduk. Ama 30 saniye geçmeden karşı duvarlara geçip, yüzümüzü duvara dönmemiz söylendi. Tabii bunu yapmayınca, tekrar üzerimize çullandılar. Burada birkaç dakika işkence gördükten sonra tekrar ayrı odalara alındık. Ve TEM'e götürülünceye dek, yani 3 saat kadar ayakta bekletildik. Arada çok fazla -özellikle de "şehitler" üzerinden- sözlü tacize maruz kaldık.

Neden TEM Şube'ye götürüldünüz?

Açıkçası bu tamamıyla -tıpkı diğer uygulamalar gibi- keyfi bir tutum. Polisin telefonda "çok iyi bir savcı buldum. Bu işi o halleder" dediğini duyduk. Ardından TEM'den gelen polislerin, bildirinin içeriğini incelemeyen, "bu şahsın zaten 3 gözaltısı varmış, biz bunları götürelim" dediğine şahit olduk. Avukatımızla görüşmek istediğimizi söyledikten sonra ise

polisler üzerimize yürüyor ve tehditkâr bir biçimde konuşuyordu. Hatta ne işlem yapıldığını, neden bekletildiğimizi sordüğümde, bir polis üstüme yürüdü ve burun buruna geldik. Bağırıma başladı ve elini kaldırdı. Bu durum üzerine "Üstüme yürüyüp, elini kaldırıyorsun ya korktuğumuzu mu sanıyorsun? Vuracaksan, vur. Ancak senden korkmuyoruz bilesin" dediğimde, sanki o işkenceleri onlar yapmamış gibi bir tutum sergiledi ve odadan uzaklaştı. Böylece 6 saat boyunca, ters kelepçeli olarak gözaltında tutulduk.

TEM Şube'deki süreçte neler oldu?

TEM polisleri de yine aynı şekilde tutum aldılar. "Şehitlerimizin hesabını soracağız" diyorlardı sürekli. Önce emniyete götürüldük ve araçtan indirilirken, saçımızdan çekip yere fırlattılar. Ardından yerde tekmelemeye başladılar. Hemen hızlıca kollarımızı kıvrıp, bizi parmak izini alacakları odaya götürdüler. Bu süreçte yine yan yana değildik ama hemen hemen aynı süreçleri yaşadık. 4-5 polis aynı anda saldırarak parmak izi aldılar. Biri kolumuzu kıvrırken, diğerleri bacağımızı eziyor ve bir başkası da saçımızı çekiyordu. Yine ağza alınmayacak küfürler ettiler. Buradan yine sağlık kontrolüne gidildi. Bir kadın polis doktora "biz biraz zor kullandık. Dikkatlice bakın" diyerek şifreli konuştu. Bu nedenle vücudumdaki şişlikler "ben gördüğümü yazarım, burada herhangi bir yara izi yok denilerek" rapora geçirilmedi. Ters kelepçeden kaynaklı bileklerimiz şişmişti ve buna da "ödem toplayabilir" denildi ve sadece rapora kızarıklık olarak geçildi. Bu aşamadan sonra TEM'e götürüldük.

Yine araçtan inerken benzer bir süreç yaşadık. Burada erkek yoldaşı benden önce aramaya götürüp işkenceyle üstünü aradılar. Bana ise yine çıplak arama dayatmasında bulundular. Bir kadın polis üstüme oturarak bileklerimi tuttu. Diğerleri ise, aramayı yaptı. Ben direndikçe, yaptığı şey aramadan daha çok bir tacize dönüşüyordu. Zaten bu aramanın bir insanlık suçu olduğunu söylüyoruz ancak arama bittikten sonra bariz olarak vücuduma dokunarak, beni taciz ettiler.

Her şey bittikten sonra bizi hücrelere aldılar. Ayrı ayrı hücrelerde ikimiz de tek kaldık. Bir yoğunluk olmasına rağmen yanımıza kimse alınmadı. Hücre tipi nezarethaneye konulduğumuz için kimseyi görme ve herhangi biriyle iletişime geçme şansımız olmadı.

3 gün boyunca gözaltında tutulunuz. Su ve şeker alabiliyor muydunuz?

İlk 2 gün avukatımızın getirdiği su ve şekerler alınmadı. Biz de su ve hiçbir gıda almadık. Pazar günü ifademiz alınacaktı ve avukatımız çağırılmıştı. Gelirken almış olduğu su ve şeker akşam saat 22.00 gibi almış olduk. Zaten sabahında Ankara Adliyesi'ne götürüldük. Adliye'de ise savcılıktan tutuklu sevk edilip adli kontrol ile serbest bırakıldık.

Yaşanan bu süreci nasıl değerlendiriyorsunuz?

Devrimci faaliyete yönelik açık bir tahammülsüzlük var, hep vardı da zaten. Baskı ve zor aygıtlarıyla bizleri doğruyu söylemekten alıkoymaya çalışıyorlar. Öyle bir terör ortamı yarattılar ki, insanlar artık ekmek almaya bile kimlikle çıkar oldular. Kendi hukuklarını bile hiçe sayar durumdalar. Hukuki süreç, polisin fısıldamalarıyla ilerliyor. Bizler de bu baskı ortamında faaliyetimize kesintisiz devam ediyoruz.

Öte yandan kirli çıkarları adına çıkartıkları savaşın faturasını bize kesmeye çalışıyorlar. Kapitalistler cebini doldururken, medyada "Mehmetçiklerimiz için yastayız" açıklamaları yapıp, timsah göz yaşları döküyorlar.

Bir kez daha belirtmiş olalım. Tüm bu kirli oyunlara, baskılara, gözaltılara rağmen yine de doğruyu söylemekten geri durmayacağız. Faşist baskılarınız da devlet terörünüz de bizleri yıldırmadı, yıldırmayacak!

Krize, savaşa, sömürüye, baskıya ve geleceksizliğe karşı;

Haydi omuz omuza verelim! Haklarımıza, özgürlüğümüze ve geleceğimize sahip çıkalım!

Krizler, savaşlar, çevre ve doğanın talan edilmesi, doğal afetler, kadın cınayetleri, intiharlar... Koyu bir karanlığın hüküm sürdüğü günlerden geçiyoruz. İçinde yaşadığımız kapitalist-emperyalist sistem her adımında doğayı ve insanlığı büyük bir uçurumun kenarına doğru sürüklüyor.

Aynı durum bu topraklar için de geçerli. Sermaye düzeni ve ona hizmette kusur etmeyen AKP iktidarı, uyguladığı siyasal, sosyal ve ekonomik politikalarla bütün bir toplumu yıkıma uğrattı. Toplum yaşamında gerici ve geleceksizlik hakim kılınmak isteniyor.

Ekonomik kriz derinleştikçe açlık ve yoksulluk boyutlanıyor, yaygınlaşıyor. İşsizlik tırmanıyor, hayat pahalılığı hızla artıyor, insanlar bırakalım geçinmeyi karını bile doyurmakta zorlanıyor.

Bu ağır koşullar altında insanların örgütsüz, yalnız ve dağınık oluşu için çaresizlik ve umutsuzluğun pençesine düşüyor. Sonuç; arkası gelmeyen intihar olayları... Aileler kendi ve çocuklarının geleceğinden duyduğu kaygı ile, gençler ise geçelim geleceği yarını hakkında oluşan belirsizlikler nedeniyle yaşamla bağlarını koparıyor. Sistem yıkım üretiyor, altında ise işçiler, emekçiler ve gençler kalıyor.

Sistem insanların yaşam hakkını sadece intihara sürükleyerek gasp etmiyor. Çevre ve doğanın tahrip edilmesi nede-

niyle yaşanan doğal olmayan afetlerde, atmosfere salınan zehirli gazlar ya da sağlıksız ve kimyasallarla yüklü gıdalar nedeniyle kanser vakaları almış başını gitmiş durumda. Öte yandan, alınmayan önlemler nedeniyle deprem gibi doğa olaylarında tek tek sönüyor yaşamlar. Dahası var, her yıl iş cinayetlerinde binlerce emekçi aramızdan ayrılıyor. İstatistiklere yansıyan kadın cinayeti verileri ise deyim yerindeyse bir savaşta ya da kitle katliamında yaşamını yitirenlerle eş değer.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, kardeş halkları hedef alan savaş ve saldırganlık politikaları da hız kesmeden devam ediyor. Özellikle son günlerde AKP iktidarının emperyalistlerin desteği ile Suriye’de körüklediği savaş, toplumun ve gençliğin

geleceğini tehdit eden bir başka etken olarak öne çıkıyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kundakladığı Suriye savaşında bugüne kadar yüz binlerce insan yaşamını yitirdi. Milyonlarcası göç yollarına düştü. Çoğu yollarda kaldı, çoğu ise yaşamını yitirdi.

Şimdilerde ise İdlib üzerinden bu kirli savaş derinleştirilmeye çalışılıyor. AKP iktidarı gerçekte kendi çıkarları için körüklediği savaşı “Terörü engellemek” ya da “sivil halkı korumak” yalanıyla gerekçelendiriyor. Bu yolla toplumun ve gençliğin desteğini arkasına almaya çalışıyor. Toplum açlık ve yoksullukla boğuşurken savaşa milyon dolarlar akıtıyor. Peki neden? ABD gibi emperyalistlerin bölgedeki egemenliğini güçlendirmek ve Ortadoğu’nun zenginliklerini yağmala-

malarını kolaylaştırmak için. Elbette bu arada kendi payına düşecekleri de hesaba katarak.

Kriz, savaş, açlık, işsizlik, geleceksizlik... Gençliğin kendisini kuşatan, geline yerde yaşam hakkında kast eden bu ağır ve gerici cendereye karşı mücadele etmekten başka bir seçeneği bulunmuyor.

Çünkü artık bu köhnemiş düzene karşı mücadele etmemek demek; gençliğe dayatılan onursuzluğa ve geleceksizliğe boyun eğerek, yaşayan ölümlere dönmek demektir.

Çünkü bugün mücadeleden uzak durmak, tek tek ya da kitlesel olarak umutsuzluğun kör çukurunda intiharlara sürüklenmek demektir.

Çünkü bugün mücadeleden geri durmak demek, emperyalistlerin çıkarları için körüklenen savaşlarda ölmek ya da faturasını ödemek demektir.

O halde kanımızla, canımızla, emeğimizle beslenen harami saltanatına karşı mücadele etmek için neyi bekliyoruz? Sıra arkadaşlarımızın ve ailelerimizin tek tek aramızdan ayrılmasını mı? Haydi, omuz omuza verelim! Haydi örgütlü bir şekilde haklarımıza, özgürlüklerimize ve geleceğimize sahip çıkarak mücadeleyi büyütelim!

(Geleceğin Sesi Mart 2020 tarihli 10. sayısından alınmıştır...)

İNEKLERİ BİZİM SAĞMAMIZI, KAYMAĞINI DA SERMAYEYE SUNMAMIZI İSTİYORLAR

Sermaye sözcüleri her fırsatta mesleki eğitimin ne kadar önemli olduğunu vurguluyor. Dün “meslek lisesi, memleket meselesi” diyerek altını çizdikleri bu gerçeklik son yıllarda atılan adımlarla pratikte de karşılık buluyor. Meslek liselerine yönlendirmeler, okul-özel sektör iş birlikleri, mesleki eğitim merkezleri, organize sanayi bölgelerine açılan meslek liseleri, sektörel liseler ile sermaye devleti bu alana hayli yatırım yapıyor.

Son toplanan Bakanlar Kurulu’nda da Milli Eğitim Bakanı Ziya Selçuk mesleki eğitimin öneminden bahsederken “Herkes üniversiteye gitmek zorunda değil. ‘Okumayan çocuğu meslek lise-

Eşit-parasız-bilimsel-nitelikli eğitim herkesin hakkıdır!

sine göndereyim’ algısını yıkmalıyız. Dönüşümü sektörle birlikte, istihdam ihtiyacına göre gerçekleştireceğiz. Sanayici bizden nitelikli ara iş gücü istiyor. Herkes üniversiteli olmak zorunda değil. ‘Sen ağa ben ağa, bu inekleri kim sağa’ durumu var yani” dedi.

Yani dertleri ne toplumun ihtiyaçları ne de biz meslek liselilerin ihtiyaçları. Tek dertleri sermaye denen vampiri doyurmak! Kabinelerini bunun için topluyor, yasalarını bunun için hazırlıyorlar, çalışmalarını bu amaca yönelik düzenliyorlar. Devlet; sermayedarların işlerini yürüten bir mekanizma, bizlerle devletin, sermayenin ihtiyaçlarına göre hareket ediyor. https://halky.org

biçimlendirdiği robotları! İnekleri biz sağacağız, kaymağını da sermayeye sunacağız. Sanayici ara eleman istiyor ya, biz emekçi çocukları ellerimizde takım çantaları ile meslek liselerinin yolunu tutacağız. Dün cumhurbaşkanı “her üniversite mezunu iş bulmak zorunda değil” diyordu. Bugün bakanı “herkes üniversite okumak zorunda değil” diyor.

Nitelikli eğitim talebimiz yok sayılıyor. Staj ücretlerimiz gasp ediliyor. Teknik açıdan yetersiz okullarda eğitim alıyoruz. Devletin karşılaması gereken eğitim materyallerine yüzlerce lira ödüyoruz. Üzerine bir de derslerde ürettiklerimizle döner sermayeyi şişiriyoruz.

PEKİ YA BİZ NE YAPACAĞIZ; UYSALCA İNEKLERİ SAĞIP KAYMAĞINI SERMAYEYE Mİ SUNACAĞIZ?

Hayır! Bizleri hiçe sayan, bilimsel-kültürel-sosyal ihtiyaçlarımızı görmezden gelip sadece önündeki makınayı kullanması öğretilen robotlar gibi yetiştiren bu sistemi reddediyoruz. Hayatımızı birilerinin cebini doldurmak için değil de kendi ilgi ve yeteneklerimiz doğrultusunda kurgulayacağımız, okula gitmenin, işe gitmenin bir zorunluluk olmaktan çıkıp yaşamımızın doğal bir parçası haline geleceği o özgür yarınlar için bugünden yan yana geliyoruz.

Sen yoksan bir kişi eksiğiz, haydi sıra arkadaşım Meslek Liseliler Birliği’ne!

(Meslek Liselilerin Sesi’nin Mart 2020 tarihli 21. sayısından alınmıştır...)

Ölümünün 11. yılında;

**Hüseyin Temiz yoldaş
kavgamızda yaşıyor!**

